

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. června 2013 odvolání **státního zástupce, obžalovaných Milana RXXXXX**, nar. XXXXX, **Ludvíka RXXXXX**, nar. XXXXX, **Ugo DXXXXX**, nar. XXXXX, **Karla ŠXXXXX**, nar. XXXXX, **Jiřího TXXXXX**, nar. XXXXX, a **poškozeného Petra HXXXXX**, nar. XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.12.2012, č.j. 11 T 3/2012-2810, a rozhodl t a k t o :

I. Podle § 253 tr.ř. se odvolání poškozeného Petra HXXXXX z a m í t á .

II. Podle § 256 tr.ř. se odvolání státního zástupce a obžalovaných Milana RXXXXX, Ludvíka RXXXXX, Karla ŠXXXXX, Ugo DXXXXX a Jiřího TXXXXX z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20.12.2012, č.j. 11 T 3/2012-2810, byli obžalovaní Milan RXXXXX, Ludvík RXXXXX, Ugo DXXXXX, Karel ŠXXXXX a Jiří TXXXXX uznáni vinnými zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr.zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně měli dopustit tím, že poté, co v roce 2006 Milan RXXXXX, Ludvík RXXXXX a Karel ŠXXXXX vymysleli způsob vylákávání finančních prostředků od jiných osob a nepravdivé legendy pro deklarovaný způsob jejich užití a výnosnost, k čemuž opatřili i listinné materiály, přičemž vše spočívalo v tom, že od fyzických osob - věřitelů byly vylákány peníze za účelem jejich údajného vysokého zhodnocení investicemi do nemovitostí či aktivit souvisejících s nemovitostmi na území bývalé Jugoslávie, případně pod legendou potřeby uhradit poplatky za uvolnění finančních prostředků v notářských či bankovních úschovách, což činili za pomoci dosud blíže neustanovené osoby, vydávající se za notářku JUDr. Jarmilu Červinkovou, kdy následně po předchozích vzájemných dohodách všech obžalovaných mezi sebou, vedených společným záměrem ve vzájemném spolupůsobení a v předem dohodnuté dělbě úkolů vylákat finanční prostředky formou hotovostních plateb, v jejichž rámci zejména na četných setkáních s věřiteli v Brně v obchodních centrech Globus a Tesco na ul. Vídeňská a Cimburkova, popřípadě v zahraničí zejména na území Slovinska Milan RXXXXX a Ludvík RXXXXX vystupovali jako zástupci blíže nespecifikované developerské společnosti, Karel ŠXXXXX jako majitel stavební společnosti a Ugo DXXXXX a Jiří TXXXXX jako významní investoři, kteří k podpoření legendy a k zajištění pohledávek vystavovali směnky, ačkoliv žádný z obžalovaných neměl v úmyslu jakýkoliv developerský projekt realizovat a toto ani nebylo v jejich

možnostech, stejně jako nebylo v jejich možnostech a úmyslu vrátit vyzískané peníze, Ugo DXXXXX a Jiří TXXXXX vylákali od fyzických osob, mezi nimiž figurovali i níže uvedení poškození, peníze formou hotovostních plateb, které postupně předali Jiří TXXXXX Ugo DXXXXX a ten Ludvíku RXXXXX a Milanu RXXXXX, kdy poškození finanční částky vydali buď přímo v důsledku předestření smyšlené legendy o investicích do nemovitostí na území bývalé Jugoslávie anebo ve spojení s jinou smyšlenou legendou výstavby ubytovny a sídla cyklistického oddílu, přičemž obžalovaní se zavázali poskytnuté částky vyplatit, a to včetně příslibeného zisku v dohodnutých krátkých termínech, namísto toho však pod nejrůznějšími výmluvami vyplacení peněz oddalovali a tyto použili v rozporu s tvrzeným investičním účelem k doposud nezjištěným osobním potřebám.

Konkrétně popsáním způsobem vylákali Jiří TXXXXX, Ugo DXXXXX, Milan RXXXXX, Ludvík RXXXXX a Karel ŠXXXXX společně finanční prostředky od poškozených v následujících případech:

- 1) dne 27.2.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obžalovanými vylákal Jiří TXXXXX od Martiny HXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX v M-Paláci v Brně ul. Heršpická 5 v notářské kanceláři JUDr. Vladimíry Kostřicové v hotovosti částku ve výši 2.800.000 Kč, kterou tato získala na základě půjčky od Petra HXXXXX, nar. XXXXX, téhož dne smlouvu, o níž uzavřela pod příslibem prodeje jejího pozemku evidovaného jako parcela č. XXXXX, zahrada o výměře 1.885 m² v obci Brno, katastrální území Jundrov, zapsaném na listu vlastnictví č. XXXXX, evidovaném u KÚ pro Jihomoravský kraj, který v rámci půjčky sloužil jako zástava, kdy tuto částku jí Jiří TXXXXX příslibil poškozené vyplatit následující den, ačkoliv věděl, že takto neučiní a tímto jednáním Martině HXXXXX způsobili škodu ve výši 2.800.000 Kč,
- 2) dne 2.4.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obžalovanými vylákal Jiří TXXXXX od Miroslava LXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v M-Paláci v Brně, ul. Heršpická 5, v advokátní kanceláři JUDr. Elišky Helbichové, částku v hotovosti ve výši 1.116.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, kdy se ústně zavázal poskytnuté finanční prostředky vrátit do 10 dnů, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž o předání finančních prostředků nebyla vyhotovena mezi Jiřím TXXXXX a Miroslavem LXXXXX žádná písemná smlouva o půjčce, neboť Miroslav LXXXXX předal finanční prostředky Jiřímu TXXXXX prostřednictvím Petra HXXXXX, nar. XXXXX, který mu tyto zapůjčil na základě smlouvy o půjčce peněz, přičemž Miroslav LXXXXX Petru HXXXXX zastavil svou nemovitost na adrese XXXXX, a tímto jednáním způsobili Miroslavu LXXXXX škodu ve výši 1.116.000 Kč,
- 3) přesně nezjištěného dne roku 2006 po předchozí vzájemné dohodě mezi obžalovanými vylákal Jiří TXXXXX od Georgia GXXXXX nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, v Brně v hotovosti částku ve výši 2.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení a se záminkou užití peněz na uvolnění notářské úschovy u notářky JUDr. Červínkové se sídlem Brno, Rašínova ulice, kdy se ústně zavázal

poskytnuté finanční prostředky vrátit do 3 až 4 dnů od jejich obdržení, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž o předání finančních prostředků mezi Jiřím TXXXXX a Georgiem GXXXXX nebyla vyhotovena žádná písemná smlouva o půjčce či jiné potvrzení, a to až do dne 31.3.2007, kdy na jeho žádost Georgia GXXXXX vystavil Jiří TXXXXX směnku na částku 2.000.000 Kč,

Celkem pak všichni obžalovaní společně způsobili výše uvedeným jednáním popsáním v bodech 1 - 3) celkovou škodu ve výši 5.916.000 Kč.

Za to byli odsouzeni, a to obžalovaný **Milan RXXXXX** podle § 209 odst. 5 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti a půl let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 400 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výši 800.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovuje náhradní trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Obžalovaný **Ludvík RXXXXX** podle § 209 odst. 5 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 400 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výši 800.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovuje náhradní trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Podle § 71 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí náhradní hodnoty - finančních prostředků v podobě 110.500 Kč, 100 liber šterlinků, 7.035 EUR, které jsou uloženy u Policie ČR, Krajské ředitelství Policie ČR Jihomoravského kraje, Kounicova 24, Brno. Obžalovaný **Karel ŠXXXXX** podle § 209 odst. 5 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr.zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výši 400.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců. Obžalovaný **Ugo DXXXXX** podle § 209 odst. 5 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti a půl let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výši 400.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců. Podle § 71 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí náhradní hodnoty - finančních prostředků v podobě 10.000 Kč, které jsou uloženy u Policie ČR, Krajské ředitelství Policie ČR Jihomoravského kraje, Kounicova 24, Brno. Obžalovaný **Jiří TXXXXX** podle § 209 odst. 5 tr.zákoníku k

trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výši 400.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byl obžalovaný Jiří TXXXXX zavázán povinností uhradit poškozenému Miroslavu LXXXXX, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, škodu ve výši 1.116.000 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byli poškození Martina HXXXXX, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a Georgios GXXXXX, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 226 písm. a) tr.ř. byli obžalovaní Milan RXXXXX, Ludvík RXXXXX, Karel ŠXXXXX, Ugo DXXXXX, a Jiří TXXXXX zproštěni obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 14.6.2012, sp.zn. 3 KZv 31/2011 pro skutky, spočívající v tom, že:

- 4) (dříve bod 4. obžaloby) dne 23.5.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal v Brně Jiří TXXXXX v hotovosti od Ing. Jiřího BXXXXX, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku ve výši 2.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení v krátké době, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, kdy prostřednictvím smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 23. května 2007 došlo k postoupení zástavního práva Jiřího HXXXXX k pozemku evidovaném jako parcela č. XXXXX, zahrada o výměře 1.885 m² v obci Brno, katastrálním území Jundrov, zapsaném na listu vlastnictví č. XXXXX, evidovaném u KÚ pro Jihomoravský kraj, jehož majitel byla Martina HXXXXX, nar. XXXXX, na Ing. Jiřího BXXXXX, kdy úhrada za výše uvedené zástavní právo k předmětným nemovitostem nebyla Ing. Jiřím BXXXXX uhrazena Jiřímu HXXXXX, ale Jiřímu TXXXXX, a tímto jednáním způsobili Jiřímu BXXXXX škodu ve výši 2.000.000 Kč,
- 5) (dříve bod 21. obžaloby) dne 28.2.2006 vylákal Milan RXXXXX od Ing. Josefa DXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v Brně v sídle notářky JUDr. Jarmily Červínkové, v hotovosti částku ve výši 2.500.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení s termínem splatnosti 28.2.2009, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, a tímto jednáním způsobil Ing. Josefu DXXXXX škodu ve výši 2.500.000 Kč.

Podle § 226 písm. b) tr.ř. byli obžalovaní Milan RXXXXX, Ludvík RXXXXX, Karel ŠXXXXX, Ugo DXXXXX a Jiří TXXXXX, nar. XXXXX, zproštěni obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 14.6.2012, sp.zn.KZV 31/2011 pro skutky, spočívající v tom, že:

- 6) (dříve bod 3. obžaloby) dne 27.4.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Jiří TXXXXX v Brně od Ing. Jiřího BXXXXX, nar. XXXXX, trv. bytem XXXXX, částku v hotovosti ve výši 2.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, kdy byla v advokátní kanceláři JUDr. Elišky Helbichové v M-Paláci Brno, sepsána smlouva o půjčce peněz ze dne 27.4.2007, se splatností do 16.5.2007, mezi Ing. Jiřím BXXXXX jako věřitelem a Jiřím TXXXXX jako dlužníkem a Miroslavem LXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX a Vlastou LXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem tamtéž, jako vedlejšími účastníky, na kterých zajištění nemovitostmi rovněž vylákal pod příslibem poskytnutí prostředků na dostavbu nemovitostí Jiří TXXXXX, dále smlouva o budoucí kupní smlouvě a kupní smlouva ze dne 27.4.2007 na prodej nemovitostí v KÚ Němčičky ve vlastnictví manželů LXXXXX panu Ing. Jiřímu BXXXXX a dále notářský zápis sepsaný notářem JUDr. Milanem Šmidrkalem v Brně na ul. Křenová 40, rovněž na potvrzení půjčky mezi Jiřím TXXXXX jako dlužníkem a Ing. Jiřím BXXXXX jako věřitelem, dále Jiří TXXXXX předal Ing. Jiřímu BXXXXX směnku vystavenou Ing. Jiřím TXXXXX a opatřenou podpisem Miroslava LXXXXX jako avala ve prospěch Ing. Jiřího BXXXXX na částku 2.000.000 Kč, splatnou do 16.5.2007, a tímto jednáním způsobili Ing. Jiřímu BXXXXX škodu ve výši 2.000.000 Kč,
- 7) (dříve bod 5. obžaloby) dne 25.5.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Jiří TXXXXX v hotovosti od Pavla KXXXXX, nar. XXXXX, tr. XXXXX v M-Paláci v Brně, ul. Heršpická 5, částku ve výši 80.000 EUR, splatnou do 15.6.2007, pod příslibem jejího zhodnocení, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, o předání finančních prostředků nebyla sepsána žádná smlouva o půjčce, ale jako ručící instrument byla Jiřím TXXXXX vystavena téhož dne směnka na částku 80.000 EUR, a tímto jednáním způsobili Pavlovi KXXXXX škodu ve výši 80.000 EUR,
- 8) (dříve bod 6. obžaloby) dne 13.6.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Jiří TXXXXX v Brně v hotovosti od Igora SXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, částku ve výši 2.800.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení v termínu cca půl roku, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, Jiří TXXXXX za poskytnutí uvedené částky zprostředkoval Igoru SXXXXX ručení nemovitostmi, které byly původně v majetku paní Martiny HXXXXX a následně Ing. Jiřího BXXXXX, a tímto jednáním způsobili Igoru SXXXXX škodu ve výši 2.800.000 Kč,
- 9) (dříve bod 8. obžaloby) dne 31.8.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v hotovosti od Kamila SXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v Brně částku ve výši 2.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, přičemž se zavázal peníze vrátit v termínu splatnosti 20.12.2007 a téhož dne Kamila SXXXXX vystavil směnku na uvedenou částku, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, a tímto jednáním způsobili Igoru SXXXXX škodu ve výši 2.000.000 Kč,

- 10) (dříve bod 9. obžaloby) dne 19.9.2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX od Kamila SXXXXX, nar. XXXXX , tr. bytem XXXXX v hotovosti částku ve výši 280.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení s termínem splatnosti 26.9.2007, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, a tímto jednáním způsobili Kamilu SXXXXX škodu ve výši 280.000 Kč,
- 11) (dříve bod 10. obžaloby) dne 3.1.2008 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX od Petra HXXXXX, nar. XXXXX , tr. bytem XXXXX v hotovosti částku ve výši 4.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, s tím, že tuto částku vrátí v termínu do 17 dnů se 20 % zhodnocením, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž poškozenému Petru HXXXXX vystavil směnku na částku 4.000.000 Kč s termínem splatnosti 20.12.2007, a tímto jednáním způsobili Petru HXXXXX škodu ve výši 4.000.000 Kč,
- 12) (dříve bod 11. obžaloby) dne 30.10.2008 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v Brně v advokátní kanceláři JUDr. Zídka prostřednictvím Kamila SXXXXX od spol. XXXXX., se sídlem XXXXX , IČ: XXXXX , zastoupené jejím jednatelem Josefem ŠXXXXX, nar. XXXXX , tr. bytem XXXXX, částku v hotovosti ve výši 1.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, se splatností do 17.11.2008, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž za vrácení peněz Josefu ŠXXXXX ručil Miroslav BXXXXX, nar. XXXXX , tr. bytem XXXXX , směnkou vystavenou jeho firmou , IČ: XXXXX , později Ugo DXXXXX dne 5.1.2009 vystavil Josefu ŠXXXXX směnku na souhrnnou částku 6.500.000 Kč, se splatností 6.1.2009, zahrnující i finanční prostředky z následujících (níže uvedených) půjček, poskytnutých Josefem ŠXXXXX, a tímto jednáním způsobili spol. XXXXX , škodu ve výši 1.000.000 Kč,
- 13) (dříve bod 12. obžaloby) dne 15.11.2008 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX ve Velkých Pavlovicích prostřednictvím Kamila SXXXXX od spol. XXXXX, se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, zastoupené jejím jednatelem Josefem ŠXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v hotovosti částku ve výši 500.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, s termínem splatnosti 15.12.2008, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, a tímto jednáním způsobili spol. XXXXX, škodu ve výši 500.000 Kč,
- 14) (dříve bod 13. obžaloby) dne 1.12.2008 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v Brně na parkovišti u M-Paláce, Heršpická 5, prostřednictvím Kamila SXXXXX od spol. XXXXX, se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, zastoupené jejím jednatelem Josefem ŠXXXXX, nar. XXXXX , tr. bytem XXXXX, v hotovosti částku ve výši 2.600.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, s termínem splatnosti 15.12.2008, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž za vrácení peněz Josefu ŠXXXXX ručil Miroslav BXXXXX, nar. XXXXX , tr. bytem XXXXX , směnkou vystavenou jeho firmou XXXXX , se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, a tímto jednáním způsobili spol. XXXXX, škodu ve výši 2.600.000 Kč,

- 15) (dříve bod 14. obžaloby) dne 17.12.2008 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v Brně na parkovišti u M-Paláce prostřednictvím Kamila SXXXXX od spol. XXXXX., se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, zastoupené jejím jednatelem Josefem ŠXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v hotovosti částku ve výši 1.500.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, s termínem splatnosti 31.12.2008, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž za vrácení peněz Josefu ŠXXXXX ručil Miroslav BXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, směnkou vystavenou jeho firmou XXXXX, se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, a tímto jednáním způsobili spol. XXXXX, škodu ve výši 1.500.000 Kč,
- 16) (dříve bod 15. obžaloby) dne 5.1.2009 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v Brně v OC Tesco v ul. Cimburkova prostřednictvím Kamila SXXXXX od spol. XXXXX, se sídlem XXXXX IČ: XXXXX, zastoupené jejím jednatelem Josefem ŠXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v hotovosti částku ve výši 1.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, se splatností 6.1.2009, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, a tímto jednáním způsobili spol. XXXXX, škodu ve výši 1.000.000 Kč,
- 17) (dříve bod 16. obžaloby) dne 5.2.2009 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX ve Velkých Pavlovicích prostřednictvím Kamila SXXXXX od spol. XXXXX, se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, zastoupené jejím jednatelem Josefem ŠXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v hotovosti ve výši 2.000.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, se splatností 12.2.2009, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, přičemž za vrácení peněz Josefu ŠXXXXX ručil Miroslav BXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, směnkou vystavenou jeho firmou XXXXX, se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX a tímto jednáním způsobili spol. XXXXX, škodu ve výši 2.000.000 Kč,
- 18) (dříve bod 17. obžaloby) koncem února roku 2009 po předchozí vzájemné dohodě vylákal Ugo DXXXXX v Olomouci prostřednictvím Kamila SXXXXX od Josefa ŠXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v hotovosti částku ve výši 100.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení v krátké době, ač věděl, že peníze poškozenému za sjednaných podmínek nevrátí, a tímto jednáním způsobili Josefu ŠXXXXX škodu ve výši 100.000 Kč,
- 19) (dříve bod 18. obžaloby) v květnu roku 2009 po předchozí vzájemné dohodě vylákal Ugo DXXXXX ve Všeradově, okres Chrudim od Ing. Miroslava MXXXXX, nar. XXXXX, tr. bytem XXXXX, v hotovosti částku ve výši 1.210.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení s tím, že uvedenou částku je schopen vrátit v časovém úseku 14 dnů a jako odměnu přislíbil úročení ve výši 5 000 000 Kč, ač věděl, že peníze za sjednaných podmínek nevrátí, kdy se za vrácení peněz, které si Ing. Miroslav MXXXXX na výše uvedenou transakci vypůjčil, zaručil svým domem Roman SXXXXX, bytem XXXXX, a tímto jednáním způsobili Miroslavu MXXXXX škodu ve výši 1.210.000 Kč,

20) (dříve bod 19. obžaloby) dne 25.8.2006 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v hotovosti od Jiřího NXXXXX, nar. XXXXX tr. bytem XXXXX částku ve výši 400.000 Kč pod příslibem jejího zhodnocení, kdy se zavázal peníze vrátit do dvou let, a to včetně blíže nespecifikovaného zhodnocení, následně jmenovaný Jiří NXXXXX předal Ugo DXXXXX na jeho žádost další peníze, a to v následujícím pořadí:

dne 5.9.2006 částku ve výši 100.000 Kč,

dne 25.9.2006 částku ve výši 200.000 Kč,

dne 2.10.2006 částku ve výši 100.000 Kč,

dne 30.10.2006 částku ve výši 80.000 Kč,

dne 9.2.2008 částku ve výši 20.000 Kč,

dne 23.3.2009 částku ve výši 20.000 Kč,

dne 27.11.2010 částku ve výši 20.000 Kč,

kdy Ugo DXXXXX termín splatnosti shora uvedených půjček stanovil rovněž cca na dva roky, přičemž v termínu splatnosti ani později Jiřímu NXXXXX ničeho nevrátil, ani tak neměl nikdy v úmyslu a naopak požadoval půjčit další peníze, viz. půjčky ze dne 9.2.2008, 23.3.2009, 27.11.2010, tímto jednáním způsobili Jiřímu NXXXXX škodu ve výši 940.000 Kč,

21) (dříve bod 20. obžaloby) v přesně nezjištěné době na podzim roku 2007 po předchozí vzájemné dohodě mezi obviněnými vylákal Ugo DXXXXX v hotovosti od Petra HXXXXX, nar. XXXXX , trv. bytem XXXXX , částku ve výši 2.500.000 Kč, a to pod příslibem jejího zhodnocení, investicemi na dokončení údajného obchodu, kdy se zavázal peníze vrátit do jednoho měsíce a na předmětnou částku Petru HXXXXX vystavil směnku, přičemž Ugo DXXXXX v termínu splatnosti ani později Petru HXXXXX ničeho nevrátil ani tak neměl nikdy v úmyslu, tímto jednáním způsobili Petru HXXXXX škodu ve výši 2.500.000 Kč,

čímž měli spáchat zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni (body 4, 5) a neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem (body 6-21).

Podle § 229 odst. 3 tr.ř. byli poškození Ing. Jiří BXXXXX, nar. XXXXX , bytem XXXXX , Pavel KXXXXX, nar. XXXXX , bytem XXXXX , Petr HXXXXX, nar. XXXXX , bytem XXXXX , Josef ŠXXXXX, Miroslav MXXXXX, nar. XXXXX , bytem XXXXX , Jiří NXXXXX, nar. XXXXX5, bytem XXXXX , Ing. Josef DXXXXX, nar. XXXXX , bytem XXXXX , Miroslav BXXXXX, nar. XXXXX bytem XXXXX , odkázání se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudek právní moci nenabyl, neboť byl napaden opravnými prostředky státního zástupce, obžalovaných Milana RXXXXX, Ludvíka RXXXXX, Karla ŠXXXXX, Ugo DXXXXX, Jiřího TXXXXX a poškozeného Petra HXXXXX.

Státní zástupce v písemném odůvodnění svého opravného prostředku uvedl, že je podán v neprospěch obžalovaných M. RXXXXX, L. RXXXXX, K. ŠXXXXX, U. DXXXXX a J. TXXXXX a napadá jím výrok, kterým byli všichni obžalovaní podle § 226 písm. b) tr.ř. zproštěni obžaloby pro skutky popsány ve výrokové části obžaloby pod body 3), 5), 6), 8) – 20) (nyní body 6-21 výroku rozsudku), když na podaném odvolání ve vztahu k výroku učiněném dle § 226 písm. a) tr.ř. ve vztahu ke všem obžalovaným netrvá. Ve zprošťujícím výroku dle § 226 písm. b) tr.ř. státní zástupce vidí porušení zákona ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., a to v tom, že přestože nalézací soud provedl řádně dokazování, důkazy náležitě hodnotil, na základě čehož učinil správná skutková zjištění, tyto následně nesprávně kvalifikoval z hlediska jejich trestnosti ve smyslu naplnění obligatorních znaků žalované skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 tr.zákoníku a také z hlediska zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr.zákoníku. Nalézací soud na str. 62 odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že dospěl ke shodnému závěru jako obžaloba v tom, že došlo k jednání, které je popsáno v žalobním návrhu, a to téměř ve stejném rozsahu (s výjimkou bodů 4 a 5 výroku rozsudku). Ztotožnil se s názorem, že ze strany obžalovaných došlo k protiprávnímu jednání, které je však z hlediska trestněprávního schopné naplnit skutkovou podstatu trestného činu pouze v bodech 1-3 rozsudku a ve zbývajících bodech je k jeho nápravě třeba použít soukromoprávní nástroje. V této souvislosti odkázal na právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.5.2010, sp.zn. 7 Tdo 486/2010. Státní zástupce se však s tímto postupem nalézacího soudu nemůže ztotožnit. Předně namítl, že citované rozhodnutí Nejvyššího soudu je vyjádřeným názorem ojedinelé, bylo vycházeno z jisté kauzální situace, na kterou bylo aplikováno. S ohledem na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR pak poukázal na řadu rozhodnutí, ve kterých zaujal zcela opačné stanovisko, a to konkrétně rozhodnutí sp.zn. 5 Tdo 1256/2003, 7 Tdo 486/2010, 6 Tdo 646/2011, 8 Tdo 918/2011, 7 Tdo 1238/2011, 7 Tdo 35/2012, 4 Tdo 490/2012, 3 Tdo 1150/2012 a 6 Tdo 1264/2012. Dle odvolatele je třeba vycházet z jednoznačných a opakujících se judikатурních závěrů a tyto je nutno aplikovat na zjištěný stav. S ohledem na popis skutkových zjištění nalézací soud uzavřel, že kdokoli se podílel vědomě na vytváření fikce fiktivního projektu a tvrzením skutečností s ním spojených vylákal od jiných osob finanční prostředky, uváděl tyto v omyl s úmyslem získat sobě či jiným majetkový prospěch, tedy dopouštěl se jednání nesoucí znaky trestného činu podvodu. I ke zproštěným útokům nalézací soud konstatoval, že má bez důvodných pochybností za prokázané, že veškeré finance, které byly poskytnuty jakoukoliv osobou za účelem fiktivního projektu, byly vylákány podvodným úmyslem v rámci protiprávní činnosti obžalovaných. Za této situace měl dle odvolatele nalézací soud, pokud dospěl k závěru o skutkovém naplnění všech obligatorních znaků skutkové podstaty žalovaného zločinu, podle všech výše popsanych judikатурních právních názorů obžalované správně uznat vinnými i v případě útoků, o nichž rozhodl dle § 226 písm. b) tr.ř. Podpůrně dále poukázal na to, že poškození předávali finanční prostředky obžalovaným na základě jimi sugestivně tvrzených nepravdivých okolností, k nimž obžalovaní měli vytvořenou relativně propracovanou legendu, k čemuž zjevně vyhotovili i listinné materiály, neváhali další osobu vydávat za notářku apod. Většina poškozených také v první

situaci nerezignovala alespoň na nějakou ochranu svých investic a žádala písemnou smluvní dokumentaci a nějakou formu zajištění, ať už nemovitostmi či přinejmenším směnkami. Je pravda, že následně pak někteří z poškozených přistoupili v již poněkud zoufalé snaze o ochranu svých původních investic k dalším neuváženým finančním transakcím. V tomto směru se blíže zabývá poškozeným Igorem SXXXXX či J. ŠXXXXX. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci podle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. zrušil napadený rozsudek v napadených a navazujících výrocích a podle § 259 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr.ř. vrátil věc nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný Milan RXXXXX v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném obhájcem, uvedl, že je zaměřen do výroku o vině a trestu, neboť s napadeným rozsudkem nesouhlasí. Dle tohoto trestné jednání spočívá v tom, že v roce 2006 měl spolu s dalšími spoluobžalovanými vymyslet způsob vylákávání finančních prostředků od jiných osob. S tímto závěrem nesouhlasí obzvláště za situace, že k němu dospěl nalézací soud pouze na základě výpovědi spoluobviněných U. DXXXXX a J. TXXXXX, kdy na několika místech odůvodnění rozsudku k oběma jmenovaným spoluobžalovaným uvedl, že jejich výpovědi má za značně zavádějící a účelové, tedy nevěrohodné. Dle jeho názoru lze tak konstatovat, že nalézací soud si odporuje, když hodnotí výpovědi jmenovaných spoluobžalovaných jako nevěrohodné, a přesto z nich vychází. Dále se podrobně zabývá problematikou věrohodnosti výpovědi obou spoluobžalovaných, přičemž dochází k závěru, že není možno z jejich výpovědí v daném řízení vycházet. Dále obžalovaný namítl, že žádným z důkazů nebylo prokázáno, že by právě on byl iniciátorem skutků popsaných v rozhodnutí nalézacího soudu a že by právě on měl z tohoto nějaký finanční prospěch. Následně se podrobně vyjadřoval k bodům 1) – 3) v odsuzující části napadeného rozsudku. V případě jednání pod bodem 1), týkající se poškozené M. HXXXXX, souhlasí se závěrem nalézacího soudu, že jmenovaná je obětí podvodného jednání, avšak s tímto jednáním, počínaje myšlenkou stavby cyklistické ubytovny přes předání peněz, nemá nic společného, navíc skutek se vymyká z rámce jakéhosi modu operandi, kterým je zmiňovaný developerský projekt. Obdobně vyhodnotil jednání pod bodem 2) napadeného rozsudku ohledně poškozeného M. LXXXXX a v případě jednání pod bodem 3) napadeného rozsudku ohledně poškozeného G. GXXXXX nalézací soud správně vyloučil částku 500.000,- Kč z důvodu, že tato byla určena pro projekt LOM. Ve své další námitce se obžalovaný zabýval problematikou úplnosti provedení dokazování, když se neztotožnil s postupem nalézacího soudu, který dospěl k závěru, že nepovažuje osobní výslech svědka M. MXXXXX za potřebný, ale naopak výslech tohoto svědka má za důležitý a trvá na jeho provedení českým soudem, neboť je zřejmé, že se jedná minimálně o osobu blíže ve věci zapojenou a její výslech by mohl přinést nové informace. Uvedené platí i ve vztahu k nutnosti výslechu další osoby, a to D. TXXXXX. Dále se ve svém opravném prostředku vyjádřil v tom směru, že mu nebyl poskytnut dostatečný časový prostor k prostudování spisu před ukončením přípravného řízení a podáním obžaloby. Nalézací soud tuto jeho námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, nicméně je stále přesvědčen, že mu k prostudování spisu nebyl dán dostatek času. Pokud jde o uložený trest, pak jej považuje za nepřiměřeně

přísný. V tomto směru podstatné výhrady vznesl k uložení vedlejšího trestu, a to trestu peněžitého, kdy s ohledem na jeho nemajetnost je ten nedobytný a neměl mu být uložen, neboť jeho uložení v konečném důsledku pro něj představuje další trest odnětí svobody v délce 36 měsíců. V podstatě mu tak byl uložen trest odnětí svobody v celkové délce 9 roků a 6 měsíců, a to za jednání, kde je trestním zákoníkem stanovena trestní sazba v rozpětí 5 – 10 let. Takovýto trest je mu ukládán i s ohledem na výši způsobené škody, která dle nalézacího soudu jen nepatrně přesahuje spodní hranici škody velkého rozsahu. Zdůraznil, že jím uváděná jeho nemajetnost není jen účelovým tvrzením, ale nevlastní žádný nemovitý majetek a v současné době nemá možnost výdělku. Za této situace proto uložení peněžitého trestu není namístě. Pokud nalézací soud při svých úvahách přihlížel k jeho trestní minulosti, pak ke dni 31.12.2012 bylo amnestováno jeho odsouzení Městským soudem v Brně ze dne 27.6.2007, sp.zn. 91 T 87/2004. Rovněž se neztotožnil se závěrem nalézacího soudu, dle kterého měl zaujímat mezi ostatními spoluobžalovanými přední místo, což bylo při ukládání trestu rovněž zohledněno, ale tento závěr nalézacího soudu nevyplývá z žádných provedených důkazů, přičemž nalézací soud vychází toliko z nevěrohodné výpovědi spoluobžalovaného U. DXXXXX. Závěrem svého opravného prostředku proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k doplnění dokazování.

Obžalovaný Ludvík RXXXXX v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném obhájcem, uvedl, že je zaměřen do výroku o vině pod body 1) – 3) a do výroku o trestu, neboť má za to, že rozsudek je nejasný a neúplný ve svých skutkových zjištěních, nalézací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí (§ 258 odst. 1 písm. b/ tr.ř.), existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění věci bude třeba provádět další důkazy (§ 258 odst. 1 písm. c/ tr.ř.), v přezkoumávané části rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona (§ 258 odst. 1 písm. d/ tr.ř.), uložený trest je nepřiměřený (§ 258 odst. 1 písm. e/ tr.ř.) a o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody bylo rozhodnuto nesprávně (§ 258 odst. 1 písm. f/ tr.ř.). K odvolacímu důvodu dle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. uvedl, že neúplnost skutkových zjištění spočívá v tom, že svědek M. MXXXXX nebyl, navzdory návrhu obhájců i jeho samotného, vyslechnut před nalézacím soudem. Je pravdou, že byla podle § 211 tr.ř. čtena jeho výpověď, kterou učinil na základě dožádání nalézacího soudu před soudem prvního stupně ve Valjevu, avšak tato byla z jeho pohledu neúplná. Z hlediska komplexnosti pochopení celého případu je nezbytné, aby byl jmenovaný vyslechnut u hlavního líčení, navíc, když nalézací soud v napadeném rozsudku uvedl, že měl být napojen do trestné činnosti ať již v pozici tzv. bílého koně nebo úžeji. Obdobné platí i k nevyslechnutému svědkovi D. TXXXXX. K odvolacímu důvodu dle § 258 odst. 1 písm. f/ tr.ř. uvedl, že nalézací soud nesprávně rozhodl o uplatněném nároku poškozené M. HXXXXX, která se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 2,8 mil. Kč a s touto částkou se ztotožnil i nalézací soud. Nicméně poškozená předmětný pozemek skutečně prodala a utřžila za něj částku 1 mil. Kč. Za této situace má za to, že nalézací soud dospěl k nesprávné výši způsobené škody, když vycházel z částky 2,8 mil. Kč, kdy uvedené je zásadní z pohledu dovození právní kvalifikace daného trestného činu. Další

námítka ohledně stejného odvolacího důvodu se týkala jednání pod bodem 2) odsuzující části napadeného rozsudku, a to poškozeného M. LXXXXX, kdy má za to, že i zde nalézací soud rozhodl nesprávně o nároku tohoto poškozeného na náhradu škody, který se připojil řádně a včas k trestnímu řízení s částkou 1.116.000,- Kč a svůj nárok vztáhl toliko proti spoluobžalovanému J. TXXXXX. Se závěrem nalézacího soudu o vzniku škody se nemůže ztotožnit, neboť zmiňovaná částka nevznikla „klasickým způsobem“, neboť poškozený M. LXXXXX o žádné prostředky nepřišel, nic nepůjčoval. Dále popsal jednotlivá jednání a dispozice s majetkem, na základě kterých má za to, že nelze nade vší pochybnost dospět k závěru o existenci jakékoliv škody. Správné posouzení její existence a její výše má stejně jako v případě poškozené M. HXXXXX vliv na právní kvalifikaci trestného činu. Další odvolací námitka se vztahuje ke zprošťujícím důvodům, které byly aplikovány na jednání popsaná pod body 4) – 21) napadeného rozsudku a které měly být stejným způsobem aplikovány na jednání popsané pod bodem 3) odsuzující části napadeného rozsudku, kdy toto pochybení podřazuje pod odvolací důvod § 258 odst. 1 písm. b), d) tr.ř. Má za to, že poškozený G. GXXXXX a okolnosti jeho jednání se svojí povahou vymykají např. bodu 1) – poškozená M. HXXXXX, ale jsou naprosto srovnatelná s případy ostatních poškozených, kdy s ohledem na osobu poškozeného G. GXXXXX a jeho minulost lze mít oprávněně za to, že taktéž nedodržel elementární míru opatrnosti při nakládání s poskytnutými finančními prostředky ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.5.2010, sp.zn. 7 Tdo 486/2010. Se závěrem, k němuž dospěl v napadeném rozsudku nalézací soud, se nemůže ve vztahu k tomuto poškozenému ztotožnit a v tomto směru poukazuje na podmínky hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř., kdy má za to, že v daném bodě k logicky odůvodněnému hodnocení důkazů nedošlo, když závěr nalézacího soudu v tomto směru postrádá vnitřní logiku a konzistenci. Dále se ve svém opravném prostředku vyjádřil k právní kvalifikaci účastenství jednání, jež je mu dáváno za vinu, a to ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Má za to, že z provedeného dokazování se nepodává, že by inicioval nebo řídil trestnou činnost. Poukázal na výpověď spoluobžalovaného U. DXXXXX z přípravného řízení, přičemž dospěl k závěru, že právní kvalifikace jeho jednání ve vztahu k hlavnímu deliktu by spíše svědčila pro jednání ve formě pomoci za předpokladu, že hlavní trestný čin je vůbec trestným činem. V další pasáži svého opravného prostředku se obžalovaný zabýval problematikou uloženého trestu z pohledu jeho nepřiměřenosti dle § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř., kdy podstatná část námitek směřovala do uložení peněžitého trestu. Má za to, že tento trest nerespektuje obecné zásady o ukládání trestů a nalézací soud při svých úvahách o jeho uložení nepostupoval správně a v tomto směru poukázal na ustanovení § 58 odst. 3, odst. 6 tr.zákoníku, dle kterého nalézací soud mimo jiné při ukládání tohoto trestu, stanovení výše jedné denní sazby, hodnotí osobní a majetkové poměry pachatele a vychází z čistého příjmu, který má nebo mít mohl. Dále peněžitý trest neuloží, je-li zřejmě nedobytný. Dle jeho názoru nalézací soud nijak neobjasňoval jeho majetkové poměry a z napadeného rozsudku nevyplývá postup, na jehož základě dospěl nalézací soud k výši a počtu denních sazeb. Pokud nalézací soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že je nemajetný, pak mu peněžitý trest neměl být vůbec uložen a v tomto směru jej má za nezákonný. K náhradnímu trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců uvedl, že je

nepřiměřený a de facto pro něho likvidační. Nálezací soud zde nepřipustným způsobem navýšil již uložený trest odnětí svobody, přičemž tímto postupem jsou porušeny základní zásady hmotného práva trestního o ukládání trestu. Další výhrady směřovaly k uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 odst. 1 tr.zákoníku, kdy předně namítl, že nebylo nijak osvědčeno, že propadlé finanční prostředky, které byly nalezeny v jeho domě, by měly jakoukoliv spojitost s jeho trestním stíháním. Zabavené finanční prostředky se nachází v rodinném domě ve vlastnictví jeho nezletilých synů, resp. jeho manželky. Proto je stejně možno se úspěšně domnívat, že šlo o prostředky manželky, neboť tato skutečnost nebyla vyvrácena. Závěrem opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) tr.ř. zrušil a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Obžalovaný Karel ŠXXXXX v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, uvedl, že směřuje proti výrokům o vině, trestu i náhradě škody. Má za to, že nálezací soud nesprávným způsobem vyhodnotil důkazní situaci, když jej odsoudil, aniž by se na trestné činnosti jakkoliv podílel. V žádném případě neměl jakýkoliv podíl na vymyšlení způsobu vylákání finančních prostředků od jiných osob a vyhotovení nepravdivé legendy, sám neopatřil žádné listinné materiály a žádné peníze po nikom nežádal. Z jeho strany nedošlo k žádnému vylákání peněz, neuplatňoval ani nevymyslel žádnou legendu hradit poplatky za uvolnění finančních prostředků v notářských či bankovních úschovách a neměl ani žádnou vzájemnou dohodu s ostatními spoluobžalovanými a nedošlo ani k žádnému vzájemnému spolupůsobení mezi nimi. Na setkáních s poškozenými nikdy nevystupoval jako majitel stavební společnosti a poškozené pod body 1) – 3) odsuzující části napadeného rozsudku nezná, což bylo potvrzeno a za této situace proto navrhl, aby napadený rozsudek z podnětu jeho odvolání zrušen a obžaloby byl zproštěn.

Obžalovaný Ugo DXXXXX v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném obhájcem, uvedl, že tímto napadá výroky o vině, trestu i náhradě škody. V případě jednání popsaných pod body 1) – 3) odsuzující části napadeného rozsudku uvedl, že poškozené M. HXXXXX a M. LXXXXX nezná a nikdy s nimi osobně nejednal. V případě poškozené M. HXXXXX mu nelze přičítat škodu, neboť o zástavách, přesouvání prostředků mezi různými osobami nevěděl a nikdy se žádné takové transakce nezúčastnil. V daném bodě tedy popírá svoji vinu. Rovněž v případě poškozeného M. LXXXXX nebyl přítomen žádné transakci a nic mu nedluží. Zde navíc poukázal na to, že vzniklý spor mezi poškozeným a svědkem P. HXXXXX je nyní veden v rovině občanskoprávní. V případě poškozeného G. GXXXXX připustil možnost půjčky částky 2 mil. Kč spoluobžalovanému J. TXXXXX, který je měl předat některému ze spoluobžalovaných RXXXXX. Pokud jde o problematiku splácení prostředků, tak o tomto mu není ničeho známo a navíc svědek uvedl, že mu nic nedluží, že žádné peníze mu nepůjčil. Dále uvedl, že finanční prostředky, a to vlastní, investoval do projektu v bývalé Jugoslávii, přičemž M. MXXXXX není tzv. bílým koněm, ale měl přímý vztah k osobám podnikatelů v místě, kde se projekt realizoval. O tom věděli i ostatní spoluobžalovaní, kteří rovněž vložili

do projektu v nemalé míře své finanční prostředky. Za této situace se tedy neztotožnil s odůvodněním nalézacího soudu, že všichni obžalovaní souhlasili se čtením výpovědi svědka M. MXXXXX, která byla provedena u soudu v Srbsku. Nicméně pokud zjistil ve výpovědi svědka rozpory, žádal, aby byl svědek vyslechnut v České republice, přičemž nalézací soud jeho výslech zamítl, čímž popřel jeho právo, ale i právo ostatních účastníků hlavního líčení, svědkovi klást otázky. Má za to, že nebyla naplněna skutková podstata zločinu podvodu, a to jak po objektivní, tak i subjektivní stránce, kdy zdůraznil, že sám nemalé finanční prostředky do projektu investoval, na úkor žádného z poškozených se neobohatil a tito věděli, kam finanční prostředky budou deponovány a jak již uvedl, poškozeným uvedeným pod body 1) – 3) odsuzující části napadeného rozsudku žádnou škodu nezpůsobil. Pokud napadený rozsudek hovoří o organizované skupině, pak uvedl, že je pravdou, že se vzájemně znali a chtěli společně zhodnotit své prostředky v developerském projektu díky kontaktům v Srbsku, kde podnikatelské prostředí bylo známo hlavně obžalovaným RXXXXX. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 tr.ř. jej zprostil obžaloby dle § 226 písm. c) tr.ř.

Obžalovaný Jiří TXXXXX v písemném odůvodnění svého opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájkyní, uvedl, že je zaměřen do výroků o vině, trestu a náhradě škody, neboť má za to, že nalézací soud nesprávně vyhodnotil skutkový stav a nesprávně posoudil ve věci provedené důkazy, kdy z těchto nelze v žádném případě dospět k závěru, že se měl dopustit trestné činnosti. Předně se zabýval svojí osobou a rodinnou situací a následně se vyjádřil o existenci zmíněného projektu, o kterém se dozvěděl od spoluobžalovaného U. DXXXXX, který je jeho dlouholetý spolupracovník a kamarád. Zdůraznil, že do projektu vložil své životní úspory, o které bohužel také přišel. Důrazně odmítl závěry nalézacího soudu v tom, že měl od třetích osob lákat peníze do projektu, o jehož fiktivnosti věděl a na jehož legendě by se snad měl i sám aktivně podílet, měl jiného uvést v omyl, neboť nikoho nepřesvědčoval, nikoho do dalších vnosů nenutil a informace, které sděloval, odpovídaly tomu, co se sám o projektu dozvěděl od obžalovaného U. DXXXXX. Dále odmítl, že by měl sebe či jiného obohatit ke škodě cizího majetku, neboť pro sebe nikdy nezískal, byť jedinou korunu z peněz vložených třetími osobami a nikdy nepřispěl a neměl přispět k obohacení jiného. Rozhodně nebyl člen organizované skupiny, neboť znal toliko spoluobžalovaného U. DXXXXX, neměl ani povědomí, že nějaká skupina vůbec existuje a vyvíjí nějakou činnost a konkrétně jakou apod., tedy není možno u něj dovodit pojmové znaky organizované skupiny. Plně se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu v případě zprošťující části napadeného rozsudku, a to pokud jde o požadavek na dodržování alespoň elementárních zásad opatrnosti u účastníků soukromoprávních vztahů, což je patrné z nalézacím soudem zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.5.2010, sp.zn. 7 Tdo 486/2010, přičemž není žádný věcný důvod tyto závěry neuplatnit též v jednání popsaném pod body 1) – 3) odsuzující části napadeného rozsudku, neboť argumentace, kterou zde užil nalézací soud nemůže obstát, a tyto své úvahy v kontextu s provedeným dokazováním podrobně rozvedl. Dále uvedl, že se žádného podvodného jednání nedopustil, vinou své vlastní neopatrnosti a důvěřivosti přišel o

všechno a čelí obvinění ze spáchání závažného trestného činu. Pokud má kdokoliv z uvedených poškozených za to, že mu v důsledku jeho jednání byla způsobena škoda, pak je namístě věc řešit po linii občanského soudního řízení a nikoliv cestou trestněprávní, kterážto, jako ultima ratio, nastupuje tam, kde jiné instituty nestačí. Závěr nalézacího soudu vyslovený v části, v níž byl obžaloby zproštěn, je proto namístě vztáhnout k projednávané věci jako celku. S ohledem na uvedené proto navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci napadený rozsudek v odvoláním napadené části zrušil a rozhodl tak, že jej obžaloby v celém rozsahu zproští.

Poškozený Petr HXXXXX v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném zmocněncem, uvedl, že nesouhlasí s výrokem, kdy podle § 229 odst. 1, odst. 3 tr.ř. byl spolu s dalšími poškozenými odkázán s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V trestním řízení uplatnil škodu ve značné výši, která mu byla způsobena obžalovanými, tedy výrok není věcně správný ani spravedlivý a předcházela mu procesně vadný postup nalézacího soudu. Ten neshledal obžalované vinnými ze spáchání řady dílčích útoků a své rozhodnutí dostatečně věcně nezdůvodnil. Oproti tomuto má za to, že v průběhu trestního stíhání obžalovaných byla jejich trestná činnost dostatečně rozkryta a existuje řada indicií k tomu, že vylákali ze všech, kteří se přihlásili se škodou do trestního řízení, značné částky, a to pod shodným příslibem jejich zhodnocení. Podvodné jednání obžalovaných se poškozených hluboce dotklo a způsobilo jim závažné finanční škody, přičemž jim nelze vytýkat, že by dostatečně nechránili své peněžní prostředky, neboť obžalovaní postupovali taktikou skrytého vydírání. Alespoň u něj tomu tak bylo, a proto pro záchranu svých dřívějších investic si opakovaně obstarával finanční částky v řádech milionů, které předával některému z obžalovaných. Napadený rozsudek je tak ve vztahu k poškozeným velmi nespravedlivý, neboť ignoruje dopad trestné činnosti do jejich majetkové sféry. Škodu, kterou mu obžalovaní způsobili, prokázal jednak písemnými smlouvami a jednak svědectvím příslušných osob a zejména výpověďmi obžalovaných J. TXXXXX a U. DXXXXX. Výpočet škody a prokázané okolnosti jejího vzniku má za dostatečné, a proto je přesvědčen, že výrok o náhradě škody vůči němu je nesprávný, když náhrada škody způsobené obžalovanými mu nebyla bezdůvodně přiznána. Proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o náhradě škody a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.

Ve veřejném zasedání, konaném ohledně opravných prostředků, státní zástupce přednesl opravný prostředek v rozsahu jeho písemného odůvodnění, kdy zdůraznil, že tímto není napadán rozsudek pod body 4) a 5), jichž se týká zprošťující výrok podle § 226 písm. a) tr.ř. Dále zdůraznil bohatou judikaturu, týkající se problematiky principu ultima ratio a podpůrně poukázal na jednání obžalovaných v předmětné věci. V jeho vyjádření k odvoláním všech obžalovaných a poškozeného P. HXXXXX odkázal na písemné stanovisko k jednotlivým odvolacím námitkám, které zpracoval státní zástupce krajského státního zastupitelství. Uvedl, že obhajoba obžalovaných nepřináší v dané věci ničeho nového, má vlastní hodnocení důkazního stavu a z toho vyvozuje právní závěry prospívající jednotlivým obžalovaným.

Poukázal na právo soudu I. stupně důkazy nalézat a hodnotit a odvolání obžalovaných tak má za nedůvodná. Rovněž obhájci jednotlivých obžalovaných přednesli ve veřejném zasedání opravné prostředky, a to v rozsahu jejich písemných odůvodnění, a z těchto akcentovali skutečnosti důležité pro jejich klienty, přičemž k odvolání státního zástupce se nevyjadřovali. Zmocněnec poškozeného P. HXXXXX rovněž odkázal na písemné vyhotovení opravného prostředku, které zrekapituloval z pohledu pro něj podstatných skutečností, kdy v závěru tohoto uvedl, že byl poškozen na svém právu z pohledu ustanovení § 43 tr.ř. Rovněž všichni obžalovaní měli možnost se k odvoláním vyjádřit, přičemž odkázali na to, co uvedli jejich obhájci. V rámci konečných návrhů státní zástupce navrhl ve vztahu k bodům 6) až 21) napadeného rozsudku postup podle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., tedy jejich zrušení a podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácení věci nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Ve vztahu k odvoláním obžalovaných navrhl postup podle § 256 tr.ř. a tento podle něj přichází v úvahu i ve vztahu k odvolání poškozeného P. HXXXXX. Obhájce obžalovaných M. RXXXXX a K. ŠXXXXX ve vztahu k oběma obžalovaným navrhl zproštění obžaloby, event. pokud jde o jeho klienta obžalovaného M. RXXXXX s ohledem na námitky, atakující body 1), 2) odsuzující části napadeného rozsudku, pokud by byl zproštěn obžaloby v tomto směru, pak by to mělo vliv na právní kvalifikaci jednání a potom navrhl uložení trestu ve výši, která je vykonána vazbou. Odvolání státního zástupce navrhl jako nedůvodné zamítnout. Obhájce obžalovaného L. RXXXXX navrhl, aby byl napadený rozsudek ohledně tohoto obžalovaného zrušen a ten zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr.ř., event., pokud by nebyly shledány zákonné důvody pro tento postup, pak navrhl podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f) tr.ř. napadený rozsudek zrušit a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení. Obhájce obžalovaného U. DXXXXX, jelikož má za to, že ten se skutků, z nichž je obžalován nedopustil, navrhl, aby byl rozsudek zrušen a jmenovaný obžaloby zproštěn a stejný návrh učinila i obhájkyň obžalovaného J. TXXXXX. Zmocněnec poškozeného P. HXXXXX navrhl dvě varianty rozhodnutí odvolacího soudu, a to po zrušení rozsudku věc vrátit soudu I. stupně k novému rozhodnutí, pakliže by byl odvolací soud jiného názoru a dal zapravdu nalézacímu soudu, pak navrhl, aby byl poškozenému P. HXXXXX přiznán nárok na náhradu škody v částkách 2.800.000 Kč a 4 mil. Kč, které prokazatelně svěřil osobám, které se dopustily trestné činnosti. Obžalovaní J. TXXXXX a U. DXXXXX se na závěr k dané věci podrobně vyjádřili.

Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), zjistil, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. d) tr.ř. a v zákonné lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř.

Pokud jde o odvolání **poškozeného P. HXXXXX**, shledal ve vztahu k němu odvolací soud důvody k jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř., přičemž vycházel z následujících skutečností. Jak vyplynulo z písemného odůvodnění opravného prostředku poškozeného P. HXXXXX a vystoupení jeho zmocněnce u veřejného zasedání, pak byl atakován výrok učiněný v napadeném rozsudku podle § 259 odst. 1 a odst. 3 tr.ř., v rámci kterého byli tam jmenovaní poškození s uplatněnými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Z napadeného

rozsudku v tomto směru vyplývá, že podle § 229 odst. 1 tr.ř. byly poškozená Martina HXXXXX (bod 1/ odsuzující části napadeného rozsudku) a poškozený GXXXXX GXXXXX (bod 3/ odsuzující části napadeného rozsudku) odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle **§ 246 odst. 1 písm. d) tr.ř. může poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, jakožto oprávněná osoba, odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku o náhradě škody.** S ohledem na popis skutkových zjištění v uvedených bodech napadeného rozsudku dospěl nalézací soud ke správnému závěru, že poškozeným ani v jednom z bodů není P. HXXXXX, ale M. HXXXXX a G. GXXXXX, ve vztahu k jejichž nárokům na náhradu škody také rozhodoval ve smyslu § 229 odst. 1 tr.ř. Z tohoto pohledu je tedy nutno odvolání poškozeného P. HXXXXX vyhodnotit jako podané osobou neoprávněnou, navíc při zohlednění toho, kam jeho opravný prostředek poškozeného směřoval, což plyne z jeho obsahu, kdy jsou jím atakovány i výroky napadeného rozsudku, které podle zákona poškozený nemůže napadnout. Svým opravným prostředkem poškozený atakoval i další výrok napadeného rozsudku učiněný v adhezním řízení podle § 229 odst. 3 tr.ř., kterým byli poškození Ing. J. BXXXXX, P. KXXXXX, J. ŠXXXXX, P. HXXXXX, M. MXXXXX, Ing. J. DXXXXX a M. BXXXXX odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k tomuto výroku, tak nalézací soud uvedl, že uvedené osoby uplatnily v trestním řízení nárok na náhradu škody, ale s ohledem na zprošťující výrok byly odkázány podle § 229 odst. 3 tr.ř. se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podstatné zde je to, že se jedná o výroky v rámci adhezního řízení mající vztah **ke zprošťujícímu výroku napadeného rozsudku.** Nutno akcentovat, že poškozený se nemůže odvolat proti výroku zprošťujícího rozsudku, kterým byl odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na jiné řízení, protože výrok o náhradě škody lze učinit jen v rozsudku odsuzujícím. **Zproštění obžaloby podle § 226 tr.ř. vede obligatorně bez výjimky k odkázání poškozeného na občanskoprávní nebo jiné řízení,** protože nárok na náhradu škody lze v trestním řízení zásadně přiznat jen rozsudkem odsuzujícím. V tomto směru je také možno poukázat na stávající judikaturu, např. **R 43/1967**, z něhož vyplývá, že pokud podá poškozený odvolání proti výroku zprošťujícího rozsudku, jímž byl podle § 226 odst. 3 tr.ř. odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jde o odvolání podané osobou neoprávněnou, a proto je odvolací soud podle § 253 odst. 1 tr.ř. zamítne. Obdobně možno poukázat na **R 21/1997**. S ohledem na uvedené bylo proto odvolání **poškozeného Petra HXXXXX podle § 253 odst. 1 tr.ř. zamítnuto**, neboť bylo podáno neoprávněnou osobou.

Jelikož odvolací soud neshledal kromě uvedeného jiné důvody k zamítnutí či odmítnutí zbylých odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. S ohledem na vymezení obsahu opravných prostředků obžalovaných, jakož i státního zástupce, nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu nijak omezena.

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku (**§ 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.**). V tomto směru mimo obžalovaného M. RXXXXX nevznese nikdo z obžalovaných žádných výhrad. Obžalovaný M. RXXXXX ve svém opravném prostředku má za to, že mu k prostudování spisu nebyl dán dostatek času, když v rámci vymezeného časového prostoru nebylo v lidských silách předložený spis ani přečíst, natož jej nastudovat. Ve vztahu k této námitce nutno uvést, že není nová, ale byla již uplatněna v řízení před nalézacím soudem, který se jí také náležitě zabýval, což vyplývá ze str. 65 napadeného rozsudku. Podrobně zde rozvádí, jaký časový prostor měl ten který z obžalovaných k dispozici pro seznámení se se spisovým materiálem a pokud následně s odkazem na to, že žádná z procesních stran nevznese v závěru hlavního líčení námitky proti způsobu provedení dokazování a netrvala ani na původní námitce o nedostatku prostoru k seznámení se se spisovým materiálem, dospívá k závěru, že nelze v tomto ohledu spatřovat jakékoli porušení zákonnosti trestního řízení, pak se odvolací soud s jeho rozbořem i závěrem plně ztotožnil, a to v kontextu předloženého spisového materiálu, z něhož vyplývají skutečnosti uváděné nalézacím soudem v napadeném rozsudku. Navíc považuje odvolací soud za potřebné v tomto směru poukázat na č.l. 2342, kde se nachází nařízení hlavního líčení ze dne 19.6.2012 a je z něj patrné, že obžalovaným a obhájcem byl současně s předvoláním k hlavnímu líčení zaslán přípis, kterým jsou vyrozuměni o tom, že jim je k dispozici trestní spis pro účely jeho možného studování, kdy první svědci jsou voláni až k hlavnímu líčení dne 31.7.2012 a dále pak na č.l. 2707, kdy v rámci hlavního líčení dne 13.11.2012 s ohledem na provádění listinných důkazů na dotaz předsedy senátu ve smyslu § 213 odst. 2 tr.ř. strany shodně uvedly, že jsou seznámeny se spisovým materiálem i obsahem telefonátů a nežádají jejich přehrání. Za této situace se pak odvolací soud plně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu v tom směru, že v postupu orgánů činných v přípravném řízení nebylo shledáno žádného procesního pochybení, nebylo jakkoli dotčeno právo obžalovaných na obhajobu, kdy naopak navíc dostali prostor ke studiu spisu i po podání obžaloby, přičemž z jejich vyjádření následně u hlavního líčení vyplynulo, že jsou dostatečně se spisovým materiálem seznámeni. Z pohledu uvedeného proto tato námitka obžalovaného M. RXXXXX nemůže obstát a odvolací soud ji vyhodnotil jako nedůvodnou.

Je tedy možno uzavřít, že námitky obžalovaného M. RXXXXX nemohly nijak ovlivnit správnost závěrů, jak byly učiněny výše, z pohledu plného respektování ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.

Přezkoumáním napadeného rozsudku z hledisek uvedených v ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr.ř.** dospěl odvolací soud k závěru, že se v něm krajský soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se

vypořádal s obhajobou obžalovaných a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nelze vytýkat nejasnost či neúplnost. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120 – § 122 tr.ř., pokud jde o výrok a v ustanovení § 125 tr.ř. ve vztahu k odůvodnění. Pokud jde o rozsah dokazování, pak je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném, v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obžalovaní **M. RXXXXX**, **L. RXXXXX** a **U. DXXXXX** ve svých opravných prostředcích v zásadě shodně poukázali na neúplnost skutkových zjištění, jež spočívá v tom, že nebyl u hlavního líčení jako svědek vyslechnut Marko MXXXXX, a to navzdory návrhům obhájců i jeho samotného. V zásadě uvedli, že v řízení před nalézacím soudem byl čten protokol o jeho výpovědi, kterou učinil na základě dožádání nalézacího soudu v rámci právní pomoci, avšak svědek odmítl odpovědět na celou řadu otázek s odkazem na obavu o bezpečí své i své rodiny. S ohledem na komplexnost pochopení celého případu mají za to, že svědek měl být osobně vyslechnut a obdobné platí i ve vztahu k nevyslechnutému svědkovi označovanému jménem Dragan TXXXXX. K této námitce považuje odvolací soud za vhodné uvést následující.

V obecné rovině je možno k této problematice uvést, že nalézací soud měl k dispozici důkazy, na jejichž základě a po jejich vyhodnocení mohl přijmout ve věci jednoznačné a nezpochybnitelné rozhodnutí, což také učinil. S oporou judikatury Ústavního soudu ČR (usnesení sp.zn. I. ÚS 234/04, I. ÚS 972/09) je možno uvést, že není procesní povinností obecných soudů vyhovět každému důkaznímu návrhu, který účastník řízení navrhne, a proto neprovedení navrhaného důkazu ještě neznamená, že řízení jako celek nebylo spravedlivé. Je regulérní navržený důkaz neprovést, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je důvodně nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (sp.zn. I. ÚS 733/01, III. ÚS 569/03, IV. ÚS 570/03, II. ÚS 418/03), přičemž rozsah dokazování je z jiných důkazních pramenů dostatečný proto, aby bylo možno náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (sp.zn. I. ÚS 566/03). Vycházejíc z těchto postulátů proto odvolací soud nespatřuje v procesním postupu nalézacího soudu ohledně navrženého výslechu svědků M. MXXXXX a D. TXXXXX pochybení v tom, že by nerespektoval ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř.

Pokud jde o zmiňované důkazní návrhy, pak je třeba opětovně konstatovat, že se nejedná o námitky nové, ale tyto byly vzneseny již v řízení před nalézacím soudem a ten se s nimi v napadeném rozsudku náležitým způsobem vypořádal, což vyplývá ze strany 60 a 61 a jelikož se odvolací soud s jím užitou argumentací plně ztotožnil, na tyto pasáže rozsudku také pro stručnost odkazuje. Toliko v krátkosti, pokud jde o atakovaný postup dle § 211 tr.ř., který upravuje podmínky, za kterých je možno místo výslechu svědka v hlavním líčení číst protokol o jeho výpovědi, na doplnění argumentace nalézacího soudu v napadeném rozsudku je vhodné uvést

následující. **Podle § 211 odst. 1 tr.ř. lze místo výslechu svědka v hlavním líčení číst protokol o jeho výpovědi, jestliže soud nepokládá osobní výslech za nutný a státní zástupce i obžalovaný s tím souhlasí.** Z protokolu o hlavním líčení ze dne 13.11.2012 (č.l. 2706) je patrné, že podle § 211 odst. 1 tr.ř. byla čtena výpověď Marko MXXXXX z č.l. 2668 až 2682, čemuž předcházela otázka předsedy senátu směřovaná na strany, zda budou souhlasit se čtením svědecké výpovědi nebo zda chtějí slyšet svědka osobně, přičemž jak státní zástupce, tak i přítomní obhájci všech obžalovaných uvedli, že souhlasí se čtením této výpovědi. Tímto svým souhlasem vyjádřili, že nemají námítky proti tomu, jak byla výpověď v dřívějším stadiu pořízena, např. z hlediska zachování práva na obhajobu, a jak je její obsah zachycen v protokole a zejména, že neshledávají **potřebným položit svědkovi doplňující nebo upřesňující otázky, nebo požádat, aby ho mohli sami vyslechnout.** Je tak možno konstatovat, že nalézací soud měl splněny zákonné podmínky, umožňující mu ve vztahu k protokolu o výpovědi svědka M. MXXXXX postup dle § 211 odst. 1 tr.ř. a pokud tak učinil, postupoval v souladu se zákonem, jeho postupu nelze ničeho vytknout a také důvodně s výpovědí uvedeného svědka následně pracoval, tj. hodnotil ji ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. Za této situace argumentace obžalovaných, atakující vlastní postup dle § 211 odst. 1 tr.ř., nemůže obstát, přičemž navíc je třeba zdůraznit, že tito byli zastoupeni obhájci, tj. osobami práva znalými, kteří si nepochybně museli být vědomi podstaty ustanovení § 211 odst. 1 tr.ř. Námítky obžalovaných je proto možno odmítnout jako nedůvodné.

Jak se podává z odůvodnění opravných prostředků obžalovaných, tito namítají, dle jejich názorů, v zásadě nesprávné hodnocení provedených důkazů, na základě čehož dospěl nalézací soud k nesprávnému rozhodnutí. V této souvislosti odvolací soud v obecné rovině uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Dle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a k němu se vztahující důkazní materie. Dle stávající trestněprávní teorie i praxe platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., tzn., že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu přicházejícím výsledkem. Nutno zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád) zákonem č. 265/2001 Sb. poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedených nalézacím soudem, když v ustanovení § 263 odst. 7 deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede. V zásadě i aktuální judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudu prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je

takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Lze tedy konstatovat, že odvolací soud může, pokud se jedná o hodnotící činnost soudu prvního stupně, přezkoumávat a následně eventuálně i vytýkat tomuto vady, spočívající v tom, kdy soud prvního stupně některý důkaz provede, ale následně jej nehodnotí, nebo neprovede některý z hodnocených důkazů, popř. pokud je hodnocení provedených důkazů provedené nalézacím soudem v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.

Tyto teoretické úvahy vymezují rámec přezkumné činnosti odvolacího soudu a z jejich pohledu na konkrétní věc je třeba konstatovat, že dle přesvědčení odvolacího soudu soud nalézací mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. plně respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí hodnotící pasáž v odůvodnění napadeného rozsudku. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na nichž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaných, je možno konstatovat, že bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý důkaz neprovedl, některý z provedených důkazů nehodnotil, či že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem nebo pravidly formální logiky. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným, než zákonným způsobem. Proto se odvolací soud neztotožnil s námitkami obžalovaných, spočívajícími v nesprávném hodnocení důkazů nalézacím soudem. Naopak, s jeho hodnocením důkazů se plně ztotožnil, podle § 263 odst. 7 věta poslední tr.ř. je tímto hodnocením důkazů také vázán, a proto je možno v podrobnostech odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.

S obhajobou obžalovaných se v napadeném rozsudku nalézací soud náležitě vypořádal, odvolací soud se s jeho argumentací a následně i závěry plně ztotožnil, a proto je možno v podrobnostech na ně odkázat. I přes uvedené považuje odvolací soud za vhodné k námitkám obžalovaných uvést následující. Tito ve svých opravných prostředcích a obžalování U. DXXXXX a J. TXXXXX ve svých výpovědích nabízejí svoji verzi průběhu skutkového děje, která však nemá oporu v provedeném dokazování. V rámci svých odvolacích námitek vytrhávají toliko určité věci, svědčící v jejich prospěch z kontextu a na nich pak staví již zmiňovaný závěr o průběhu skutkového děje. S tímto postupem se nelze ztotožnit a neztotožnil se s ním ani nalézací soud v napadeném rozsudku, kdy správně, jak je již výše uvedeno, při plném respektování § 2 odst. 6 tr.ř. hodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu, tedy komplexně a co nejširěji, což mu také umožnilo dospět ke správným závěrům o vině obžalovaných.

Pokud jde konkrétně o **obžalovaného M. RXXXXX**, pak ten ve svém opravném prostředku předně atakoval věrohodnost výpovědí spoluobžalovaných U. DXXXXX a J. TXXXXX, kdy poukazuje na to, že nalézací soud, byť je hodnotí jako nevěrohodné, přesto z nich vychází, přičemž pokud dospěl v napadeném rozsudku k závěru o jejich nevěrohodnosti a neúčelovosti, pak není možno z těchto vycházet

jako z pravdivých v žádném bodě. Odvolací soud se s touto námitkou neztotožnil, přičemž při svých úvahách vycházel z následujících skutečností. Jak je patrné z příslušných pasáží odůvodnění napadeného rozsudku, nalézací soud si byl plně vědom jisté problematičnosti výpovědí spoluobžalovaných U. DXXXXX a J. TXXXXX, a proto hodnocení jejich věrohodnosti věnoval patřičnou pozornost, což vyplývá ze str. 27 až 29 v případě obžalovaného U. DXXXXX a str. 29 a 30 v případě obžalovaného J. TXXXXX. Pokud je obžalovaným namítáno, že spoluobžalovaný U. DXXXXX neustále měnil svoji výpověď, pak tato skutečnost byla nalézacímu soudu známa a sám na straně 27 napadeného rozsudku ji konstatuje a v rámci svých úvah s touto skutečností dále také pracuje. Na uvedené straně napadeného rozsudku také opravdu uvedl, že hodnotil výpověď obžalovaného U. DXXXXX jako nevěrohodnou, ale hned připomněl, k čemu tento svůj závěr o jeho nevěrohodnosti vztáhnul, a to převážně k hodnocení jeho zavinění, a nikoli k jím uváděným skutečnostem jako celku. Výpovědi obou obžalovaných zde nestojí jako usvědčující důkaz oproti zbývajícím obžalovaným osamoceny, ale vedle nich jsou zde i další důkazy, jako např. výpovědi poškozených či dalších svědků, telefonická a SMS komunikace jak mezi obžalovanými navzájem, tak i mezi nimi a některými poškozenými, jakož i řada dalších listinných důkazů, jako např. finanční šetření k osobám obžalovaných či materiály zajištěné při domovních prohlídkách. Tyto důkazy vystupují na podporu výpovědí obou obžalovaných a potvrzují správnost řady skutečností, které oba uvádějí v neprospěch zbývajících obžalovaných. Jak vyplývá ze strany 63 napadeného rozsudku, nalézací soud se rozhodně neztotožnil s obhajobou obou obžalovaných, v rámci které se prezentovali jako poškozené subjekty, ale naopak hodnotil je jako osoby, stejně jako u zbylých obžalovaných, které byly do trestné činnosti zainteresovány, na této se aktivně podíleli, což vyplývá z provedeného dokazování, kdy tak plnili svoji roli či úlohu v rámci existující organizované skupiny. Nalézací soud v rámci hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. jednoznačně uvedl, kterým částem jejich výpovědí uvěřil a proč a kterým neuvěřil, čehož příkladem je uvedená obhajoba z pohledu jich jako poškozených investorů. Za této situace proto odvolací soud námitku obžalovaného M. RXXXXX ohledně hodnocení nevěrohodnosti výpovědi obžalovaných U. DXXXXX a J. TXXXXX odmítl jako nedůvodnou.

Ve své další námitce obžalovaný namítl, že nebylo žádným z důkazů prokázáno, že by byl právě on iniciátorem skutků popsanych v napadeném rozsudku a že by právě on měl z těchto finanční prospěch. V tomto směru je možno uvést, že touto otázkou se zabýval velmi podrobně nalézací soud v napadeném rozsudku, a to např. na straně 22, kde s oporou provedeného dokazování odůvodňuje postavení jednotlivých obžalovaných v rámci organizované skupiny, jejich role a úkoly a dále je možno poukázat na strany 32, 33 napadeného rozsudku, kde rekapituluje skutková zjištění právě z pohledu jednání jednotlivých obžalovaných. Nejen spoluobžalovaný U. DXXXXX a J. TXXXXX, ale i svědci – investoři popisují předávání různých finančních částek, které přebíral mj. právě i on. Je možno konstatovat, že dle přesvědčení odvolacího soudu jsou závěry, k nimž dospěl nalézací soud v napadeném rozsudku, ohledně rolí nejen obžalovaného M. RXXXXX, ale i zbylých

obžalovaných správné a mají oporu v provedeném dokazování. Za této situace proto má tuto námitku obžalovaného jako nedůvodnou.

Ve své další námitce se pak obžalovaný vyjadřuje k bodům 1) až 3) odsuzující části napadeného rozsudku, kdy v případě bodu 1), tj. poškozené M. HXXXXX uvedl, že souhlasí se závěrem nalézacího soudu, dle kterého je jmenovaná oběť podvodného jednání, avšak s tímto od počátku až do konce, tj. předání peněz, nemá nic společného, navíc se tento skutek vymyká z rámce jakéhosi modu operandi, kterým má být developerský projekt. V případě jednání pod bodem 2) ohledně poškozeného M. LXXXXX má situaci za obdobnou, přičemž iniciátorem je v tomto případě výhradně obžalovaný J. TXXXXX a jakákoli jeho spojitost s ním z provedených důkazů nevyplývá, a v případě jednání pod bodem 3), tj. poškozený G. GXXXXX, byl účel získaných financí odlišný od jugoslávského projektu a nezpochybňuje věrohodnost výpovědi jmenovaného poškozeného. K těmto námitkám je třeba uvést, že předmětnou problematiku z pohledu skutkových zjištění řeší nalézací soud vždy u každého daného bodu, tj. v případě bodu 1) na straně 33 až 35, v případě bodu 2) na straně 35 až 36 a v případě bodu 3) na straně 36 až 37 napadeného rozsudku, přičemž zde popisuje konkrétní důkazy a tyto také rámcově hodnotí. V reakci na námitky obžalovaného je předně třeba zdůraznit to, k čemu celé jejich jednání směřovalo, a to k získání finančních prostředků, a to ať již cestou investic do nemovitostí, nebo na základě smyšlené legendy výstavby ubytovny a sídla cyklistického oddílu. Tomuto účelu podřídili své další jednání, kdy vytvořili organizovanou skupinu, v rámci které byla učiněna dělba úkolů a rozdělení rolí tak, jak to vyplývá z provedeného dokazování a jak to ostatně správně v napadeném rozsudku na několika místech dovodil i nalézací soud. Správně v tomto směru poukázal na podíl všech obžalovaných na uvedené trestné činnosti právě z pohledu plnění jednotlivých rolí (např. strana 23, 24 napadeného rozsudku). Závěry, k nimž dospěl nalézací soud v případě uvedených bodů napadeného rozsudku, jak jsou prezentovány v již zmiňovaných pasážích tohoto, má odvolací soud za správné, zákonné, vycházející z provedeného dokazování a za této situace pak jsou námitky obžalovaného v uvedeném směru nedůvodné, nemající oporu v provedeném dokazování.

Ve vztahu k obžalovanému M. RXXXXX je tedy možno učinit dílčí závěr ohledně jeho opravného prostředku, který tak byl shledán v této části nedůvodným.

Obžalovaný L. RXXXXX ve svém opravném prostředku předně namítá nesprávné rozhodnutí o uplatnění nároku na náhradu škody v bodě 1) odsuzující části napadeného rozsudku ve vztahu k poškozené M. HXXXXX. Ta se připojila s nárokem na náhradu škody ve výši 2,8 mil. Kč a nalézací soud se v rámci úvah o způsobené škodě s touto částkou ztotožnil. Jmenovaná poškozená však následně pozemek prodala a utržila za něj částku 1 mil. Kč a za této situace nalézací soud dospěl k nesprávné výši způsobené škody, když dovodil, že tato vznikla ve výši 2,8 mil. Kč. Správné posouzení výše způsobené škody má z hlediska své obhajoby za zásadní, neboť to má vliv na právní kvalifikaci předmětného skutku. Ve vztahu k této námitce je předně nutno říct, že problematiku náhrady škody ve vztahu

k vznesenému nároku poškozenou M. HXXXXX podrobně a přehledně řeší nalézací soud na str. 67 napadeného rozsudku, přičemž jeho závěry, k nimž dospěl, jsou správné. Rovněž správně byl ustálen skutek pod bodem 1) odsuzující části napadeného rozsudku, a ten následně podřazen pod odpovídající právní kvalifikaci. Je nutno upozornit, že z pohledu užití právní kvalifikace zločinu podvodu nebylo shledáno v postupu nalézacího soudu žádného pochybení, ten správně a důvodně vyšel z výše škody v částce 2,8 mil. Kč, která má oporu v provedeném dokazování a je jednoznačně prokázána. Otázka náhrady škody je však něco jiného a obžalovaný v rámci své námítky směšuje dvě tyto skutečnosti, a to **výši škody z pohledu právní kvalifikace a výši způsobené škody v rámci adhezního řízení**. Zde nalézací soud správně vyhodnotil předmětnou situaci, zejména výpověď poškozené M. HXXXXX ohledně prodeje předmětného pozemku, kdy část financí se takto dostala zpět do její dispozice. Jelikož v daném směru již bylo částečně plněno, potom byl správný postup nalézacího soudu, pokud poškozenou podle § 229 odst. 1 tr.ř. s jejím nárokem na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť bez dalšího dokazování, jež by protáhlo trestní řízení, nebylo možno přesně stanovit výši způsobené škody z pohledu adhezního řízení. Námitka obžalovaného byla proto odmítnuta jako nedůvodná.

Rovněž v případě jednání pod bodem 2) odsuzující části napadeného rozsudku, jež se týká poškozeného M. LXXXXX, směřuje obžalovaný své námítky do výroku o náhradě škody, když odvolací námitku uvozuje odvolacím důvodem dle § 258 odst. 1 písm. f) tr.ř. Ve vztahu k této námitce při svých úvahách odvolací soud vycházel z ustanovení **§ 246 odst. 1 písm. b) tr.ř.**, *z něhož vyplývá, že obžalovaný může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká*. Jak je patrné z napadeného rozsudku, podle § 228 odst. 1 tr.ř. byl obžalovaný J. TXXXXX zavázán k povinnosti zaplatit na náhradu škody poškozenému M. LXXXXX částku ve výši 1,116 mil. Kč. Dle názoru odvolacího soudu nemůže obžalovaný L. RXXXXX napadnout uvedený výrok o náhradě škody, neboť tento se jej přímo netýká, když poškozený M. LXXXXX nárok na náhradu škody uplatnil toliko vůči obžalovanému J. TXXXXX a nikoli též vůči obžalovanému L. RXXXXX. Za této situace má odvolací soud tuto odvolací námitku obžalovaného za nedůvodnou.

V případě jednání pod bodem 3) odsuzující části napadeného rozsudku ve vztahu k poškozenému G. GXXXXX obžalovaný namítl, že zprošťující důvody, které nalézací soud aplikoval pod skutky 4) až 21) napadeného rozsudku, měly být stejným způsobem aplikovány i v tomto bodě, neboť má za to, že tento případ je srovnatelný s případy ostatních poškozených a poškozený G. GXXXXX taktéž nedodržel elementární míru opatrnosti při nakládání s poskytnutými finančními prostředky ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.5.2010, sp.zn. 7 Tdo 486/2010. S hodnocením, k němuž dospěl v naznačeném směru nalézací soud u poškozeného G. GXXXXX, se nemůže ztotožnit. Ve vztahu k této námitce je předně možno odkázat na str. 36 až 38 napadeného rozsudku, na kterých se nalézací soud věnuje podrobným způsobem právě namítaným skutečnostem, uvedeným v odvolací námitce obžalovaného. Dále v této souvislosti je třeba

poukázat na stranu 58 napadeného rozsudku, kde nalézací soud odůvodňuje, proč v případě bodu 1) až 3) odsuzující části napadeného rozsudku jsou výpovědi jednotlivých poškozených logicky navazující a věrohodné a mohl na nich spolu s dalšími ve věci provedenými důkazy postavit vinu obžalovaných. V neposlední řadě je také možno odkázat na strany 61 až 65 napadeného rozsudku, na kterých se nalézací soud podrobně zabývá problematikou podřazení jednání obžalovaných pod znaky příslušné právní kvalifikace. Odvolací soud v namítaném směru shledal jeho úvahy důvodnými, logickými, majícími oporu v provedeném dokazování a za této situace proto námitku obžalovaného vyhodnotil jako nedůvodnou.

Svoji další odvolací námitku obžalovaný zaměřil proti právní kvalifikaci jeho jednání jako účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Namítl, že z provedeného dokazování nebylo zjištěno, že by inicioval nebo řídil trestnou činnost a v tomto směru poukázal na výpověď spoluobžalovaného U. DXXXXX. Má za to, že právní kvalifikace jeho jednání ve vztahu k hlavnímu deliktu by spíše svědčila pro účastenství ve formě pomoci za předpokladu, že hlavní trestný čin by byl vůbec trestným činem. Tato námitka obžalovaného vyznívá poněkud zmatečně, neboť jeho jednání bylo napadeným rozsudkem kvalifikováno **jako pachatelství** v rámci organizované skupiny podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a **nikoli jako účastenství**. Jak již bylo uvedeno, nalézací soud se otázkou právní kvalifikace jednání všech obžalovaných podrobně a náležitým způsobem zabývá na str. 61 až 65 napadeného rozsudku, kdy také dovodil naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty – „člen organizované skupiny“. Jelikož správně vyhodnotil jednání obžalovaného jako pachatelství, nemohou proto úvahy obžalovaného, ohledně možného účastenství ve světle provedeného dokazování obstát. Proto byla námitka obžalovaného jako nedůvodná odmítnuta.

V případě uloženého trestu má obžalovaný za to, že uložený peněžitý trest je nezákonný, neboť s ohledem na jeho osobní a majetkové poměry není schopen jej zaplatit. Dále vznesl námitky ke způsobu stanovení výměry trestu, když nebyly objasňovány jeho reálné majetkové poměry a pokud nalézací soud dospěl k závěru, že je nemajetný, pak měl postupovat ve smyslu ustanovení § 68 odst. 6 tr. zákoníku a tedy peněžitý trest neuložit a pokud tak neučinil, postupoval v souladu se zákonem. Ve svém důsledku tento trest je pro něj likvidační. Ve vztahu k této odvolací námitce považuje odvolací soud za vhodné uvést, že otázkou trestů u jednotlivých obžalovaných se nalézací soud podrobně a pečlivě zabýval na str. 65 až 67. Uvedl, že při svých úvahách vycházel zejména z ustanovení § 39 tr. zákoníku a dále přihlédl ke všem skutečnostem, které mají vliv při ukládání trestu. Námitka obžalovaného, že nalézací soud nijak neobjasňoval jeho reálné majetkové poměry, je nedůvodná, neboť, jak je patrné z provedeného dokazování, nalézací soud měl k dispozici jako listinné důkazy jednak protokoly o domovních prohlídkách, jakož i, a to zejména, závěry provedeného finančního šetření k jednotlivým obžalovaným. Jeho úvahy týkající se tak majetkových poměrů nejen obžalovaného L. RXXXXX byly náležitě podloženy. Je tak tedy možno učinit dílčí závěr ohledně opravného prostředku obžalovaného L. RXXXXX v tom směru, že ten byl shledán ve svém celku nedůvodným.

Obžalovaný Karel ŠXXXXX své námitky v opravném prostředku koncipoval velice obecně, kdy dle jeho názoru nalézací soud nesprávně zhodnotil důkazní situaci a odsoudil jej, přestože se na trestné činnosti uvedené v rozsudku vůbec nepodílel. V reakci na takto vymezený opravný prostředek nezbývá než odkázat na pasáže napadeného rozsudku, ve kterých nalézací soud s oporou provedeného dokazování popisuje a má za prokázané jednání obžalovaného K. ŠXXXXX. Předně je třeba poukázat na str. 38 napadeného rozsudku, kde nalézací soud, **a to platí pro všechny obžalované**, zdůraznil, že je třeba na jednání obžalovaných pohlížet jako na vzájemně propojené a plánované v rámci organizované skupiny a je irelevantní, zda konkrétní obžalovaní vešli do přímého styku s konkrétními poškozenými, když jejich společným záměrem bylo páčání rozsáhlé trestné činnosti v podobě vylákání financí na základě vytvořené legendy o fiktivním developerském projektu. Dále pak na straně 22 napadeného rozsudku nalézací soud popisuje zapojení a činnost jednotlivých obžalovaných v rámci organizované skupiny, a to nejen s oporou výpovědi spoluobžalovaného U. DXXXXX, ale i konkrétních osob – investorů, kdy možno poukázat např. na výpověď svědka P. HXXXXX, který uvedl, že byl seznámen ze strany bratrů RXXXXX a K. ŠXXXXX s investicemi do nemovitostí na území bývalé Jugoslávie, zejména v podobě výstavby cest, kdy obžalovaný K. ŠXXXXX měl mít v zahraničí stavební firmu. Ten měl také jednat s notářkou JUDr. Červinkovou, k čemuž svědek poskytl nahrávku hovoru mezi obžalovaným a údajnou notářkou. Na str. 26 napadeného rozsudku nalézací soud opětovně hodnotí postavení a role jednotlivých obžalovaných v dovozené organizované skupině, kdy k obžalovanému K. ŠXXXXX uvedl, že byl osobou, která vystupovala a nikterak nezpochybňovala při jednáních např. s poškozeným G. GXXXXX, že je jednatelem stavební firmy v zahraničí. Z jeho strany nešlo o pasivní chování, ale vědomě uváděl, že má v zahraničí firmu, jejíž jméno z důvodu konkurence nechtěl sdělit a uvedené skutečnosti potvrdil i obžalovaný U. DXXXXX. Dále pak byl obžalovaný K. ŠXXXXX kontaktní osobou s údajnou notářkou JUDr. Červinkovou, jež byla dalším fiktivním subjektem figurujícím v celé věci. V neposlední řadě je také možno poukázat na str. 32, 34 napadeného rozsudku, kde nalézací soud podrobně rekapituluje zjištěné skutečnosti ohledně fiktivní existence zmiňovaného projektu zapojení do něj všech obžalovaných a poukazuje na jejich aktivity, které vyvíjeli v souladu s dohodou a účelem vzniku organizované skupiny a také na hodnotící pasáže z pohledu právní kvalifikace jednání obžalovaného na str. 61 až 65 napadeného rozsudku. Za dané situace dle přesvědčení odvolacího soudu nemůže opravný prostředek obžalovaného, atakující zejména výrok o vině, ale i další výroky napadeného rozsudku v rámci odsuzující části, obstát.

Obžalovaný U. DXXXXX namítl, že se v podstatě nijak neúčastnil jednání popsaných pod body 1. – 3. odsuzující části napadeného rozsudku a ve vztahu k těmto svoji vinu popírá. Ve vztahu k této námitce považuje odvolací soud za nutné opět zdůraznit to, co konstatoval výše u obžalovaného K. ŠXXXXX, a to nutnost pohlížet na celé jednání obžalovaných komplexně, jako na vzájemně propojené

a plánované v rámci organizované skupiny a pokud obžalovaný namítá, že nevešel do přímého styku s jednotlivými poškozenými, pak uvedené je jednak irelevantní a jednak v části nepravdivé. Předně je možno poukázat na výpověď spoluobžalovaného J. TXXXXX, který ve své výpovědi k bodu 3. odsuzující části napadeného rozsudku uvedl, že peníze, které obdržel od poškozeného G. GXXXXX, předal v odpoledních hodinách na parkovišti u hotelu International v Brně U. DXXXXX. Stejně tak předal peníze obžalovanému U. DXXXXX dle předchozí domluvy, které měl získat od poškozené M. HXXXXX (bod 1. odsuzující části napadeného rozsudku). Další skutečnosti o přebírání peněz od spoluobžalovaného J. TXXXXX vyplývají z jeho výpovědi, jež je popsána na str. 17 až 21 napadeného rozsudku. Dále je třeba zdůraznit, že obžalovaný U. DXXXXX potvrdil, že přebíral podstatnou část finančních prostředků, což je prokázáno mimo výpovědi poškozených i příslušnými listinnými důkazy. Dále je možno poukázat na aktivity obžalovaného U. DXXXXX v rámci rozdělení rolí uvnitř organizované skupiny, kdy ze str. 22 napadeného rozsudku vyplývá jeho činnost spolu s ostatními obžalovanými, z výpovědí poškozených – investorů jsou patrné konkrétní kroky, které obžalovaný ve vztahu k nim činil, přičemž dle jejich názoru nejvíce aktivní v dané věci byli právě obžalovaní U. DXXXXX a J. TXXXXX. Tomu v podstatě odpovídají i skutečnosti vyplývající z provedených odposlechů telefonních hovorů a SMS zpráv (str. 30 až 32 napadeného rozsudku), kdy nalézací soud i na základě těchto správně dospěl k závěru o vině jako obžalovaného U. DXXXXX, tak i zbylých obžalovaných. Důvodně také poukázal na vnitřní hierarchii celé skupiny a na úkoly, které jednotliví její členové konali v souladu s jejich přidělenými rolemi. Možno rovněž poukázat na str. 35 napadeného rozsudku, kde jsou uvedeny hodnotící závěry nalézacího soudu ve vztahu k poškozené M. HXXXXX a nalézací soud zde opakovaně zdůrazňuje a poukazuje na to, že na daném jednání ve vztahu k poškozené se s ohledem na své zapojení do organizované skupiny podíleli všichni její členové. Za této situace má odvolací soud za to, že s odkazem na důvodné a logické závěry o aktivním jednání obžalovaného U. DXXXXX nemohou jeho odvolací námitky v naznačeném směru obstát.

Dále pak obžalovaný U. DXXXXX namítl, že v jeho případě nemohlo dojít k naplnění subjektivní stránky zločinu podvodu, neboť sám měl nemalé finanční prostředky investovat a na úkor žádného z poškozených se neobohatit, když ti to věděli, kam byly prostředky deponovány, poškozené neznal a nic si od nich nepůjčil. Nalézací soud na str. 63 napadeného rozsudku uvedl, že se neztotožnil s obhajobou U. DXXXXX a J. TXXXXX v tom směru, že by byly poškozenými subjekty, stejně jako jiné osoby vystupující pod body napadeného rozsudku, ale že se jedná o do trestné činnosti zainteresované jedince, přičemž s jeho argumentací a závěry se odvolací soud plně ztotožňuje a na uvedenou stranu napadeného rozsudku v podrobnostech také odkazuje. Problematika právní kvalifikace jednání obžalovaných, kam je zaměřena námitka obžalovaného U. DXXXXX, je velmi podrobně popsána na str. 61 až 65 napadeného rozsudku, kdy zejména na str. 64 tohoto se nalézací soud zabývá problematikou zavinění a dospívá k závěru, že všichni obžalovaní jednali ve formě úmyslu přímého a náležitě jej také odůvodňuje. Dále se pak v uvedených pasážích podrobně zabývá otázkou dovození podvodného úmyslu, jakož i znaky organizované

skupiny z pohledu kvalifikačního momentu jím užitá právní kvalifikace jednání obžalovaného U. DXXXXX. Jelikož se odvolací soud plně ztotožnil s argumentací a závěry nalézacího soudu, proto v podrobnostech na uvedené pasáži napadeného rozsudku pro stručnost odkazuje. S ohledem na uvedené proto nemohou jeho odvolací námitky obstát a odvolání tak bylo vyhodnoceno jako nedůvodné.

Obžalovaný J. TXXXXX ve svém opravném prostředku namítl, že nalézací soud nesprávně vyhodnotil skutkový stav a na základě toho dospěl k nesprávným závěrům ohledně jeho viny. Odmítl závěry nalézacího soudu, že by měl od třetích osob lákat peníze do projektu, o jehož fiktivnosti věděl, že měl jiného uvádět v omyl, že měl sebe či jiného obohatit ke škodě cizího majetku a že měl být členem organizované skupiny. Oproti názoru obžalovaného má odvolací soud napadené závěry, k nimž dospěl nalézací soud v napadeném rozsudku, za správné, důvodné a podložené výsledky provedení dokazování. Předně v obecné rovině opět jako u obžalovaných K. ŠXXXXX a U. DXXXXX odvolací soud zdůrazňuje komplexnost přístupu k celé věci tak, jak tuto otázku hodnotí nalézací soud na str. 38 napadeného rozsudku. Z jednání obžalovaného popsaného pod bodem 1. – 3. odsuzující části napadeného rozsudku nalézací soud dovodil správný a logický závěr, že o jeho fiktivnosti věděl a na něm se podílel. V tomto směru je možno opětovně odkázat na str. 22 napadeného rozsudku, kde nalézací soud hodnotí s oporou provedení dokazování činnost jednotlivých obžalovaných, kdy z výpovědí poškozených – investorů vyplynulo, že nejvíce aktivní byl vedle obžalovaného U. DXXXXX právě obžalovaný J. TXXXXX. Ohledně plnění úkolů vyplývajících z jejich rolí je možno odkázat dále na str. 26 napadeného rozsudku, stejně jako i na výpověď jmenovaného obžalovaného, která je zachycena na str. 17 až 21 napadeného rozsudku, kdy je možno poukázat na jeho aktivity ve vztahu ke všem třem poškozeným, tj. M. HXXXXX, M. LXXXXX a G. GXXXXX, jakož i na příslušné pasáže napadeného rozsudku, týkající se bodů 1) – 3) odsuzující části napadeného rozsudku, a to str. 33 až 39. Konkrétně, pokud jde o poškozené – investory, tak z výpovědi K. SXXXXX vyplývá, že obžalovaní U. DXXXXX a J. TXXXXX hovořili shodně o projektu stavebních činností na území bývalé Jugoslávie a Rakouska, kdy v této souvislosti měla být vyplacena notářská úschova (str. 43 napadeného rozsudku). Dále z pohledu hodnocení aktivit obžalovaného J. TXXXXX je možno poukázat na výpověď I. SXXXXX (str. 51 napadeného rozsudku) a v neposlední řadě i na výpověď svědka J. BXXXXX (str. 54 napadeného rozsudku), který hovoří o opakovaném předávání peněz obžalovanému J. TXXXXX, jakož i o legendě, která tomuto předcházela. Právní kvalifikací jednání obžalovaných se nalézací soud zabýval na str. 61 až 65 napadeného rozsudku, kdy na str. 62 se podrobně zabývá podvodným úmyslem, tj. naplněním zákonného znaku skutkové podstaty zločinu podvodu, a to v návaznosti na skutečnosti, vyplývající ze str. 22, 26 a 29 napadeného rozsudku. K námitce obžalovaného dále namítl, že nebyl členem organizované skupiny, je třeba uvést, že nalézací soud tento znak kvalifikované skutkové podstaty zločinu podvodu uvádí na str. 63, 64 napadeného rozsudku, kde se touto problematikou podrobně zabýval. Pokud namítl, že neznal členy skupiny, pak toto není podstatné, neboť jednotliví členové organizované skupiny se z konspirativních důvodů znát ani nemusí. Pokud namítl, že nemůže být členem

skupiny, když nemá povědomí o její existenci, pak tento argument není důvodný, neboť je v rozporu s tím, co vyplynulo z provedeního dokazování, kdy jeho činnost, role a aktivita byla nepochybně prokázána, což vyplývá z příslušných pasáží týkajících se bodů 1) – 3), což vyplývá z odsuzující části napadeného rozsudku. V tomto směru s ohledem na charakter organizované skupiny se nevyžaduje výslovné přijetí za člena této nebo výslovné přistoupení k takovéto skupině, postačí faktické i neformální včlenění se do skupiny a aktivní podíl na její činnosti. Toto bylo nepochybně ve vztahu k obžalovanému J. TXXXXX splněno, vyplývá to z provedeního dokazování a odrazilo se i v užití právní kvalifikaci jednání obžalovaného nalézacím soudem.

Obžalovaný s ohledem na v napadeném rozsudku citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.5.2010, sp.zn. 7 Tdo 486/2010 (str. 42 napadeného rozsudku) má za to, že není žádný věcný důvod závěry, k nimž nalézací soud dospěl v rámci zprošťujících výroků napadeného rozsudku, aplikovat i ve vztahu k poškozeným M. HXXXXX, M. LXXXXX a G. GXXXXX. Ve vztahu k této námitce je možno odkázat na str. 57, 58 napadeného rozsudku, kde nalézací soud uvedl, proč v případě zmíněných 3 poškozených následně dospěl k závěru o protiprávnosti jednání obžalovaných a podřazení pod znaky zločinu podvodu a v případě zbylých poškozených – investorů takto činit nemohl. Nad rámec závěrů nalézacího soudu soud odvolací uvádí, že tato problematika s ohledem na námitky státního zástupce bude podrobněji řešena níže.

Pokud jde o další námitku, ve které obžalovaný atakuje jednání poškozených M. HXXXXX a M. LXXXXX, pak v tomto směru je možno odkázat na hodnotící pasáže na str. 29 napadeného rozsudku, v rámci kterých se nalézací soud zabývá výpovědí obžalovaného J. TXXXXX, dále pak na již citované pasáže napadeného rozsudku, vztahující se k oběma dvěma poškozeným a následně na pasáže napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabývá otázkou právní kvalifikace jednání obžalovaných, zejména str. 62, 63 napadeného rozsudku. Závěry a argumentaci nalézacího soudu má soud odvolací za důvodné, logické a správné, a proto v podrobnostech pro stručnost odkazuje na zmiňované pasáže napadeného rozsudku.

Pokud obžalovaný uvádí, že se stal jednou z řady osob, která byla „napálena“ a která v dobré víře vložila peníze do projektu, který se postupně ukázal být fiktivním, pak shodně jako u spoluobžalovaného U. DXXXXX odvolací soud odkazuje na přílehu argumentaci nalézacího soudu, která je uvedena na str. 63 napadeného rozsudku, s níž se také plně ztotožnil, a proto je možno v podrobnostech na ni odkázat. Ve vztahu k odvolání obžalovaného J. TXXXXX je tedy možno učinit závěr, že bylo vyhodnoceno jako nedůvodné, neboť nemohlo ve světle provedených důkazů obstát.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem, jakož i s přihlédnutím k pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabýval obhajobou obžalovaných, na které je možno odkázat, je třeba konstatovat, že ta byla

provedeným dokazováním vyvrácena, a proto odvolací soud námitky obžalovaných, uplatněné v rámci jejich opravných prostředků, vyhodnotil jako nedůvodné, nemající vliv na správnost závěrů nalézacího soudu. Nebyly tak shledány důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr.ř.**

Nalézací soud nepochybil, pokud jednání obžalovaných podřadil pod skutkovou podstatu zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, přičemž jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaných se nacházejí na str. 61 až 65 napadeného rozsudku. Je možno se plně ztotožnit s jeho závěrem, že všichni obžalovaní svým jednáním naplnili jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu podvodu, a to jak v základní, tak i kvalifikované skutkové podstatě. Nalézací soud náležitě hodnotil i míru škodlivosti jednání obžalovaných a z pohledu zavinění, jako obligatorního znaku subjektivní stránky zločinu, důvodně dospěl k závěru, že všichni obžalovaní jednali ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přičemž argumentace v tomto směru je přiléhavá. Náležitě se zabýval kvalifikačními momenty, a to jak naplněním zákonného znaku spáchání činu jako člen organizované skupiny, tak i způsobení škody velkého rozsahu, kdy jeho argumentace v tomto směru je jednoznačná, logická, přiléhavá. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaných, vad či pochybení, s těmito se plně ztotožnil, a proto je možno v podrobnostech na ně odkázat. Nebyl tak shledán důvod ke zrušení napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. d) tr.ř.**

Jelikož všichni obžalovaní napadli svými opravnými prostředky i výrok o trestu, byť s ohledem na jejich konečné návrhy víceméně formálně, bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat i ten. Nutno konstatovat, že nalézací soud při svých úvahách o trestech vycházel z ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku, pojednávajících zejména o stanovení druhu a výměry trestu, jakož i z ustanovení § 41 a § 42 tr. zákoníku, jež se týkají polehčujících a přitěžujících okolností. Dále hodnotil osoby jednotlivých obžalovaných, jejich poměry a možnosti nápravy, stupeň jejich narušení, jakož i okolnosti celého případu, jak to vyplývá ze str. 65 až 67 napadeného rozsudku. Mezi jednotlivými obžalovanými diferencoval s přihlédnutím k jejich zapojení do trestné činnosti, zohlednil výši způsobené škody, jakož i časový odstup od spáchání trestné činnosti. Pokud jde o přitěžující okolnosti, pak oproti napadenému rozsudku v případě obžalovaných M. RXXXXX a U. DXXXXX nastala změna svědčící v jejich prospěch. Konkrétně se jedná o to, že nalézací soud u obžalovaného M. RXXXXX vyhodnotil jako přitěžující okolnost jeho odsouzení Městským soudem v Brně ze dne 27.6.2007, sp.zn. 91 T 87/2004, pro majetkový trestný čin, nicméně z obsahu rejstříku trestů vyplývá, že u tohoto došlo k osvědčení, a to dnem 4.3.2012, podle § 83 odst. 3 tr. zákoníku, z čehož vyplývá, že k tomuto odsouzení není možno přihlížet jako k okolnosti přitěžující. Nicméně kromě této přitěžující okolnosti je však možno poukázat i na další, a to např. dle § 42 písm. b) tr. zákoníku, a to spáchání trestné činnosti ze ziskuchtivosti. Nebylo také přehlédnuto, že je proti obžalovanému u Okresního soudu ve Znojmě vedeno další trestní řízení, a to pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b)

tr. zákona. V případě obžalovaného U. DXXXXX je situace stejná, neboť ten byl pro obdobnou trestnou činnost odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21.12.2006, sp.zn. 2 T 78/2005, přičemž, jak vyplývá z obsahu rejstříku trestů, došlo i u tohoto obžalovaného k osvědčení, a to dne 15.2.2013 podle § 86 odst. 2 tr. zákoníku, a za této situace proto není možno k tomuto odsouzení přihlížet jako k okolnosti přitěžující. Nicméně i u tohoto obžalovaného je možno dovodit přitěžující okolnost spáchání trestné činnosti ze ziskuchtivosti podle § 42 písm. b) tr. zákoníku. Uložené tresty jednotlivým obžalovaným v rámci trestní sazby, která v případě zločinu podvodu dle § 209 odst. 5 tr. zákoníku je daná rozpětím 5 až 10 let, a to v rozmezí od 5 do 6,5 roku, má odvolací soud za zákonné a adekvátní všem okolnostem majícím vliv při ukládání trestu. Pro výkony uložených trestů odnětí svobody byly v souladu se zákonem všichni obžalovaní zařazeni do věznice s ostrahou, když ani u jednoho z nich nebyly shledány podmínky, umožňující aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku a jejich zařazení pro výkon trestu do jiného, v tomto případě mírnějšího typu věznice, neboť tomuto postupu brání zejména závažnost jimi spáchaného trestného činu. Všem obžalovaným byly jako vedlejší tresty uloženy tresty peněžitě podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku včetně stanovení náhradních trestů odnětí svobody pro případ, že by peněžitě tresty nebyly ve stanovené lhůtě vykonány podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku, a to opět diferencovaně ve vztahu ke každému z obžalovaných. Uložení peněžitých trestů ve svých opravných prostředcích napadli obžalovaní M. RXXXXX a L. RXXXXX, kteří shodně mají za to, že nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení tohoto druhu trestu, zejména s ohledem na jejich osobní a majetkové poměry a tento trest v jejich případě je nedobytný a s ohledem na uložený náhradní trest odnětí svobody toliko prodlužuje vlastní trest odnětí svobody, kdy obžalovaný M. RXXXXX poukazuje na tuto výměru v trvání 9,5 roku, a takovýto trest mají za likvidační. Dále vznesl obžalovaný L. RXXXXX námitky ke způsobu stanovení výměry trestu, když nebyly objasněny jeho reálné majetkové poměry, a pokud nalézací soud dospěl k závěru, že je nemajetný, pak měl postupovat ve smyslu ustanovení § 68 odst. 6 tr. zákoníku a peněžitý trest neuložit a pokud tak neučinil, postupoval v rozporu se zákonem. Problematikou konkrétně peněžitých trestů se nalézací soud v napadeném rozsudku podrobně zabýval na straně 66, kdy uvedl, proč uložil obžalovaným M. RXXXXX a L. RXXXXX, ale i dalším spoluobžalovaným vedle trestů odnětí svobody i tento druh trestu a odůvodnil jeho uložení z pohledu obžalovanými prezentované nemajetnosti. Argumentace, kterou užil nalézací soud ve vztahu nejen k osobám obžalovaných M. RXXXXX a L. RXXXXX, ale i k dalším obžalovaným, kterým byl uložen tento vedlejší druh trestu, má odvolací soud za důvodnou a zákonnou, mající oporu v liteře zákona a v provedeném dokazování. Nalézací soud vycházel z domovních prohlídek i z komplexního finančního šetření u jednotlivých obžalovaných, důvodně poukázal na vysoké životní náklady obžalovaných, tedy i M. RXXXXX a L. RXXXXX, a je možné se plně ztotožnit s jeho závěrem o účelovém tvrzení nemajetnosti, které v konfrontaci s realitou nemůže obstát. Jeho úvahy, týkající se tak majetkových poměrů nejen obžalovaného L. RXXXXX, byly náležitě podloženy. Pokud z pohledu nemožnosti zaplatit uložený trest a event. nástupu náhradního trestu následně sečetl obžalovaný M. RXXXXX výměry uloženého trestu odnětí svobody a náhradního trestu odnětí

svobody za peněžitý trest, pak nutno uvést, že tento postup je nedůvodný, naprosto spekulativní a není ničím podložen s ohledem na provedené dokazování ve vztahu k majetkovým poměrům obžalovaných. Tito uvedli, že byt nalézací soud v rámci úvah o výměře trestu odnětí svobody zohlednil výši škody, která jen nepatrně přesahuje spodní hranici škody velkého rozsahu, přesto je obžalovanému M. RXXXXX ukládán trest v celkové délce 9,5 roku. Jak již bylo uvedeno, obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6,5 roku, nikoli ve výměře 9,5 roku, kdy tato výměra, jak je výše uvedeno, je ryze spekulativní a ničím nepodložená. K námitce týkající se stanovení výměry peněžitého trestu je možno v krátkosti odkázat na str. 66 až 67 napadeného rozsudku, kde nalézací soud jednoznačným a logickým způsobem odůvodňuje, jakým způsobem dospěl k závěru, proč ukládá obžalovanému L. RXXXXX tento druh vedlejšího trestu v dané konkrétní výměře a odůvodňuje zde i své závěry ve vztahu k majetkovým poměrům obžalovaného. Na okraj je možno poukázat na ustanovení **§ 68 odst. 4 tr. zákoníku**, z něhož vyplývá, *že příjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby mohou být stanoveny odhadem soudu*. Nalézací soud počet a výši denních sazeb stanovil s ohledem na majetkové poměry obžalovaného, míru škodlivosti jeho jednání, jakož i okolnostem celého případu. S ohledem na uvedené se proto odvolací soud neztotožňuje s námitkou obžalovaného, že by uložený peněžitý trest v dané výměře byl nepřiměřený a ve svém důsledku likvidační. Dle přesvědčení odvolacího soudu byly splněny zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu, a to nejen u obžalovaného L. RXXXXX, ale i u ostatních spoluobžalovaných a nalézací soud stanovil výměru trestu z pohledu počtu a výše denních dávek tak, aby tento trest byl u každého z obžalovaných plně přiměřený. Obžalovaný M. RXXXXX rovněž namítl, že při ukládání trestu bylo zohledněno, že měl mezi ostatními spoluobžalovanými zaujímat přední místo, s čímž nesouhlasí a nevyplývá to z žádných provedených důkazů. Pokud jde o otázku jeho postavení v organizované skupině, pak jeho role a aktivita vyplývají z provedeného dokazování, přičemž na uvedené bylo reagováno již výše, kdy z pohledu ukládání trestu nalézací soud tuto skutečnost správně vyhodnotil jako jednu z rozhodujících skutečností mající vliv při ukládání trestu, jak to vyplývá z ustanovení § 39 tr. zákoníku, tedy ani tato námitka obžalovaného nemůže obstát. Obžalovaným L. RXXXXX a U. DXXXXX byly dále uloženy podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku tresty propadnutí náhradní hodnoty, kdy obžalovaný L. RXXXXX má za to, že nebylo nijak osvědčeno, že by propadné finanční prostředky, které byly nalezeny v jeho domě, měly jakoukoli spojitost s jeho trestním jednáním. Zdůraznil, že finanční prostředky se nacházely v rodinném domě ve vlastnictví jeho nezletilých synů, resp. jeho manželky. Je tak možno se domnívat, že šlo o prostředky jeho manželky. Nalézací soud na straně 67 napadeného rozsudku logicky a přesvědčivě odůvodnil důvody, které jej vedly k uložení tohoto druhu trestu. Je třeba uvést, že pro jeho uložení byly splněny zákonné podmínky tak, jak vyplývají z ustanovení § 71 odst. 1 tr. zákoníku a s ohledem na charakter trestní věci bylo jeho uložení shledáno důvodným. K vzneseným námitkám je možno uvést, že formální vlastníci nemovitosti, kde byly finanční prostředky zajištěny, jsou jeho nezletilé děti a spolu s manželkou, která nemovitost rovněž užívala, má společné jmění manželů. Dále je třeba poukázat na to, že se jedná kromě českých korun i o zahraniční měnu, a to o Eura a libry šterlinků, přičemž provedeným dokazováním

bylo zjištěno, že to byl právě obžalovaný, kdo vycestovával do zemí západní Evropy a prováděl zde finanční operace a nikoli jeho nezletilé děti či manželka. V neposlední řadě je třeba poukázat na to, že po celou dobu trestního řízení neuplatnila žádná osoba právo na vydání finančních prostředků, jediným, kdo žádal jejich vrácení, byl právě obžalovaný. Za této situace je proto možno i tuto námitku obžalovaného vyhodnotit jako nedůvodnou. Rovněž ani v případě tohoto druhu trestu u obžalovaného U. DXXXXX nebylo shledáno v postupu nalézacího soudu pochybení, přičemž v podrobnostech je možno rovněž odkázat na příslušnou pasáž v napadeném rozsudku. Odvolací soud považuje ve svém souhrnu tresty uložené všem obžalovaným za zákonné a přiměřené, a proto nebylo třeba jeho zásahu z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. d) či písm. e) tr.ř.** a jako takové plně odpovídají požadavkům individuální a generální prevence.

Přezkoumán byl i výrok učiněný v rámci adhezního řízení, kterým byl obžalovaný J. TXXXXX podle § 228 odst. 1 tr.ř. zavázán zaplatit na náhradu škody poškozenému M. LXXXXX částku ve výši 1.116.000 Kč a výrok dle § 229 odst. 1 tr.ř., kterým byla poškozená M. HXXXXX a poškozený G. GXXXXX odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve všech občanskoprávních. Problematice adhezního řízení se nalézací soud náležitě věnoval, což vyplývá ze str. 67, 68 napadeného rozsudku, kde podrobně s oporou spisového materiálu a provedeného dokazování odůvodnil své rozhodnutí. Jelikož se odvolací soud s tímto plně ztotožnil, je možno v podrobnostech na uvedené pasáži napadeného rozsudku plně odkázat. Je tedy možno konstatovat, že ani ve vztahu k tomuto výroku nebyl shledán důvod k zásahu odvolacího soudu ve smyslu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. f) tr.ř.**

Státní zástupce svým oprávněným prostředkem napadl rozsudek v jeho zprošťující části dle § 226 písm. b) tr.ř., když má za to, že argumentace užitá nalézacím soudem není na místě. Ten po provedeném dokazování následně dospěl k závěru, že je možno bez jakýchkoli pochybností rozhodnout o vině obžalovaných toliko v jednání, popsaných pod body 1 – 3) odsuzující části napadeného rozsudku, přičemž pokud jde o zbylé body, pak dospěl k závěru, že ve vztahu k těmto je nutno aplikovat zprošťující výrok. Při svých úvahách vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.5.2010, sp.zn. 7 Tdo 486/2010 (strana 42 napadeného rozsudku), kdy dospěl k závěru, že s ohledem na závěry Nejvyššího soudu je nutno ve zbývajících bodech užít k nápravě daných stavů soukromoprávního nástroje. V této souvislosti se zabýval problematikou principu ultima ratio podle ustanovení § 12 odst. 2 tr.zákoníku, přičemž dle jeho názoru svědci – věřitelé činili ve vztahu k obžalovaným takové kroky, spadající pod úpravu soukromoprávních vztahů, jejichž důsledky vzhledem k absenci nezbytné míry jejich opatrnosti, musí uplatnit toliko za použití instrumentů soukromoprávních a proto rozhodl v bodech 6 – 21 napadeného rozsudku zprošťujícím výrokiem dle § 226 písm. b) tr.ř. Jak již bylo uvedeno, státní zástupce se s tímto postupem neztotožnil, kdy předně ze svého pohledu vyhodnotil soudem aplikované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a oproti tomuto poukázal na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR, který v řadě rozhodnutí zaujal zcela opačné stanovisko a dále zdůraznil skutečnosti, z nich vyplývající, jež stojí oproti názoru, aplikovaného nalézacím soudem v dané věci. Za dané situace

vycházel odvolací soud při svých úvahách z následujících skutečností. V § 12 odst. 2 tr.zákoníku je zakotvena **zásada subsidiarity trestní represe a princip ultima ratio**. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že *trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu*. S ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe je nutné, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, především tam, kde jiné právní prostředky selhávají, nebo nejsou efektivní. Trestněprávní řešení tak má představovat krajní prostředek. Nalézací soud ve snaze, s ohledem na výsledky provedeného dokazování, řešit předmětnou věc, vycházel při svých úvahách jednak z ustanovení § 12 odst. 12 tr.zákoníku a dále také z citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, jak to vyplývá ze strany 42 napadeného rozsudku. Zde nutno přisvědčit důvodnosti námitek státního zástupce. Nalézací soud se nezabýval danou problematikou podrobněji a hlouběji, byť v tomto směru již existuje bohatá judikatura Nejvyššího soudu ČR. Jednotlivá zmiňovaná rozhodnutí odvolatelem opravdu jak jednotlivě, tak i ve svém souhrnu vyznívají v rozporu se závěrem, k němuž dospěl nalézací soud v napadeném rozsudku. Za této situace je pochybení na straně nalézacího soudu spatřováno v tom, že ve směru svých úvah zůstal tzv. „napůl cesty“ a nezabýval se v rámci svých úvah i těmi judikatorními rozhodnutími, která zastávají jiné stanovisko. V tomto směru se tedy odvolací soud ztotožňuje s argumentací užitou odvolatelem v jeho opravném prostředku. Nicméně pokud se ten následně domáhá zrušení napadeného rozsudku v jím napadené části a vrácení věci soudu prvního stupně s tím, aby rozhodl o vině obžalovaných v těch bodech, které podřadil pod zprošťující výrok dle § 226 písm. b) tr.ř., pak odvolací soud uvádí, že tento postup neshledal důvodným, ale naopak za důvodné má rozhodnutí nalézacího soudu, který v bodech 6 – 21 napadeného rozsudku rozhodl zprošťujícím výrokem, když důvodnost jeho postupu vyplývá, dle názoru odvolacího soudu, z následujících skutečností.

Nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že ani po provedeném dokazování se mu nepodařilo objasnit řadu rozporů, vyplývajících zejména z výpovědí osob, které byly považovány za poškozené. Tito svědci se odlišovali podstatnými způsoby nejen navzájem, ale také ve vlastních výpovědích při jejich srovnání, jak vypovídali v přípravném řízení a v řízení před soudem. Dále uvedl, že trestní stíhání obžalovaných bylo zcela specifické, velice komplikované a je toho názoru, že ani přes veškerou snahu se zejména pro postoj a vystupování některých svědků nepodařilo rozkrýt řadu významných skutečností pro tento případ. Vyslovuje určité pochybnosti v důsledku nestandardnosti v chování jednotlivých investorů a celý případ má za velmi ojedinělý z toho pohledu, že se v něm stírá věrohodnost obžalovaných a poškozených (str. 40, 41, 60 napadeného rozsudku). Na straně 42 napadeného rozsudku se pak nalézací soud zabývá osobami poškozených – investorů, kdy se jedná o osoby, které aktivně vyvíjely podnikatelskou činnost jako osoby samostatně výdělečně činné, a poukazuje na to, že někteří z nich se dokonce pohybovaly v prostředí, které je velmi blízké developerskému projektu, s nímž přišli obžalovaní. Svědek J. BXXXXX uvedl, že pracoval jako OSVČ ve stavebnictví, svědek K. SXXXXX jako akvizitor u ČSOB Leasing a pracoval jako makléř, M. MXXXXX rovněž pracoval jako realitní makléř a J. ŠXXXXX se věnoval

mimo jiné developerské činnosti. Na stranách 43 až 55 napadeného rozsudku jsou popsány výpovědi jednotlivých poškozených – investorů, a to svědků K. SXXXXX, P. HXXXXX, J. ŠXXXXX, M. BXXXXX, J. NXXXXX, M. MXXXXX a J. BXXXXX. Téměř u každého z jmenovaných svědků nalézací soud po konstatování jeho výpovědi, učiněné v přípravném řízení a u hlavního líčení, jistým dílčím způsobem jeho výpověď hodnotí, a to jak ve vztahu k ostatním ve věci provedeným důkazům, tak z pohledu toho, jak vypovídal v přípravném řízení a u hlavního líčení. U každého z nich vyslovuje pochybnosti, kdy má za nepochopitelné jejich jednání apod., tyto jejich výpovědi hodnotí jako řadu nejasností v celém případě (svědek M. BXXXXX, v případě svědka J. ŠXXXXX spatřuje řadu nesrovnalostí, jeho situaci hodnotí jako opětovně další případ naprosté zmatečnosti tvrzení všech svědků v rámci celého případu, v případě svědka M. MXXXXX poukazuje soud na podmínku vrácení částky 1,21 mil. Kč, a to když jmenovaný podepíše potvrzení o jejich vrácení, byť ve výsledku měla být nabídnuta částka 50 tis. Kč apod.). Následně na straně 57 – 60 napadeného rozsudku v pasáži nazvané „shrnutí hodnocení zprošťující části rozsudku“ nalézací soud pečlivým a analytickým způsobem popsal, rozvedl a hodnotil nedostatky, pochybení, nesrovnalosti a nelogičnosti ve výpovědích zmiňovaných poškozených – investorů, z nichž následně učinil svůj právní závěr z pohledu aplikace ustanovení § 12 odst. 2 tr.zákoníku, o čemž bylo hovořeno výše. Za dané situace, kterou nalézací soud pregnantně popsal a vyhodnotil na uvedených stranách napadeného rozsudku, nebylo možno dle názoru odvolacího soudu dospět k jednoznačnému a ničím nezpochybnitelnému závěru o tom, že ze strany obžalovaných bylo vůči poškozeným – investorům, jednáno v podvodném úmyslu. Je třeba plně odkázat na nalézacím soudem charakterizované výpovědi a postoje těchto v celé věci, jak je to zmiňováno výše a za této situace nebylo možno jednoznačně dospět k závěru o naplnění zákonných znaků zločinu podvodu. Jelikož se odvolací soud plně ztotožnil s argumentací a závěry, k nimž nalézací soud v tomto směru dospěl, je možno odkázat na zmiňované pasáže napadeného rozsudku. Proto tedy postup nalézacího soudu, kterým zprostil obžalované v bodech 6 – 21 napadeného rozsudku obžaloby podle § 226 písm. b) tr.ř. byl shledán správný, důvodný, mající oporu v provedeném dokazování. V souladu se zákonem byl shledán výrok, kterým byli jednotliví poškození podle § 229 odst. 3 tr.ř. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť se jedná v případě zprošťujícího výroku o obligatorní postup ve vztahu k uplatněným nárokům na náhradu škody ze strany poškozených. Za této situace bylo nutno odvolání státního zástupce zamítnout jako nedůvodné dle § 256 tr.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu,

který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 20. června 2013.

JUDr. Jiří Zouhar v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Kulíšková